

HRČKOV LIST

UVODNA BESEDA

POZOR

HRČKU GROZIJO MESOJEDKE!!!

Kaj pa je zdaj, boste rekli, ali Hrčkov list ne prinaša prispevkov o živalih. Seveda jih, toda letos smo se odločili, da bo osrednja tema o mesojedih rastlinah ali mesojedkah, ki pojedjo kar cele živali. O njih ne vemo prav veliko, zato natanko preberite prispevke o tem, videli boste, da boste izvedeli veliko zanimivega.

Seveda pa boste tudi v tokratni že deveti številki po vrsti kot ponavadi našli tudi veliko drugih prispevkov o živalih – zanimive zgodbe o njih, predstavitev novih živali, njihove navade in dogodivščin in še in še... Kaj pa zabavne strani? Seveda so in imeli boste kar nekaj dela, da boste rešili vse zastavljene naloge, rešili uganke, rebuse, rešili nagradno križanko – nagrada tudi tokrat živi hrček!!!! Preberite, kakšna TV zvezda je postal lanski hrček, ki ga je za nagrado dobila Urša!

Pa veliko užitkov ob branju nove številke Hrčkovega lista!!!

Uredniški odbor Hrčkovega lista

KJE BOSTE NAŠLI POSAMEZNE RUBRIKE:

- 1. HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU str. 3**
- 2. HRČKOVI PRIJATELJI str. 9**
- 3. HRČEK PRI POUKU str. 16**
- 4. HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA str. 28**
- 5. HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI str. 34**
- 6. HRČEK VAS ZABAVA str. 39**

UREDNIŠKI ODBOR: Ana Bogataj, Katja Škapin, Vanja Okorn, Tamara Vidic, 8.b; Daša Makuc, Daša Vervega, 8.a

MENTORICA: Breda Šumi

LEKTORICA: Nada Pajntar

OBLIKOVANJE: Grega Šoič, 7.b

NASLOVNICA: Kaja Omerbašič, 8.č

Natisnjeno: v 330 izvodih

Cena: 100 sit

Internet: www.o-fp.kr.edus.si/krik/hrckov02.pdf

E-mail: hrckov.list@o-fp.kr.edus.si

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

MESOJEDE RASTLINE

V torek, 19. februarja, smo se nekatere učenke biološkega krožka s kombijem odpeljale v Trzin h g. Juretu Slatnerju, ki goji mesojede rastline. Pot nas je vodila mimo Šenčurja, Spodnjega Brnika, Komende, Mengša in končno smo prišli do Trzina. Tam nas je že pričakoval g. Slatner ter nas popeljal do rastlinjaka. Začel nam je razlagati, kakšen mora biti rastlinjak, da lahko gojiš mesojede rastline. Pozimi je zaprt in ogrevan na najmanj 8 stopinj C, poleti na dveh straneh odprt, sicer pa nekatere rastline da tudi na prosto. Potrebujejo veliko vlage. Tem rastlinam fotosinteza sicer zadostuje, manjka pa jim dušika, zato lovijo žuželke. Kljub temu pa jim žuželke ne pomenijo osnovne hrane, to jim je bolj za popestritev jedilnika. Pozimi nekatere cvetijo, večinoma pa mirujejo. Njihovi jesenski listi se sušijo, na dolgih pecljih pa se pojavljajo cvetovi. Ob cvetenju so listi slabo razviti, lovilne naprave pa so zakrnele. Ko cvetovi odcvetijo, se razvijejo listi v tako obliko, da lahko lovijo vse tja do jeseni. Mesojede rastline so lahko eno leto brez žuželk. Potem ko se list odpre dvakrat do trikrat, da bi ujel žuželko, odmre. Lovilni listi se, ko ujamejo žuželko, zaprejo na račun celic v

sredini peclja, te v trenutku izgubijo vodo in listi se zaradi tega zaprejo. Znova jih lahko odpro po enem tednu, ko se celice spet napolnijo z vodo.

Na obisku!

V Sloveniji poznamo kar nekaj mesojedih rastlin, ki rastejo na 36 rastiščih na šotnem mahu, kjer ni dostopa tekoče vode. Delimo jih na **rosike, mešinke, mastnice.**

Rosike:

Rosika je bila prva rastlina, za katero so ugotovili, da se prehranjuje tudi z žužerkami. Prvi jo je opisal holandski naravoslovec Dodoens, prišteval pa jo je med mahove. Med okrog sto vrstami rosik jih največ raste v Avstraliji in na Novi Zelandiji, na severni polobli pa jih srečamo le sedem, od tega tri tudi pri nas. Te so okroglistna, srednja in dolgolistna.

Rosike imajo rosne kapljice in ko pridejo žuželke pit, se na te kapljice prilepijo in rastlina jih objame z izrastki. Skupaj z njimi lahko rastejo le še

posamezni mahovi in kopenska mešinka. Škodljivci za mesojede rastline so zelo redki, največ škode jim naredijo zelene uši, pa tudi siva plesen jim povzroča veliko težav.

Dolgolistna rosika raste po močvirjih v

velikem delu Slovenije. Listi so pecljati in na gosto obraščeni z rdečkastimi dlačicami, na katerih se iz žlez izločajo lesketajoče se kapljice lepljive tekočine.

Rosike

Mešinke:

O delovanju njihovih mešičkov je ameriška botaničarka Mary Trea ugotovila, da mešički svoje žrtve vsrkajo vase, živalice pa prebavijo v 48 urah. Mešink je

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

okoli 275 vrst, večinoma so to vodne rastline, nekaj je tudi kopenskih. Poglavitna značilnost v zgradbi mešink so mešički. Kako delujejo, še ni znano. Dogodek pa traja manj kot pol tisočinke sekunde. Takrat, ko se vodna živalica dotakne čutnih dlačic, se vratca mešinke odprejo in živalico posrka v notranjost mešička. Pri tem se mora iz mešička izločiti ustrezna količina vode. Tudi opravevanje in nastajanje semen je pri mešinkah slabo proučeno. Večinoma imajo dva tipa cvetov - normalne, ki jih oprasijo žuželke, in take cvetove, ki brez oprasitve dajejo prav dobro kaljiva semena.

Mastnice:

Mastnice imajo na površini listov in cvetnih stebelc žleze, ki izločajo lepljive kapljice. Drobne žuželke se lahko prilepijo na list, nato pa se začne iz drobnih prebavnih žlez izločati tekočina s prebavnimi sokovi, ki ujete žuželke prebavijo. Ta sok vsebuje tudi snov, ki preprečuje gnitje in plesnenje ostankov. Zaradi tega mastnice slovijo po zdravljenju vnetij. Živijo na skromnih rastiščih, kjer primanjkuje dušika, vode pa skoraj nikoli ne zmanjka. Rastejo tudi na apnenčastih tleh, pa tudi v puščavah. Okoli 40 vrst jih raste tudi na severni polobli - največ v Mehiki. Imajo rozeto blede zelenih do rdečkastih mesnatih listov, ki

so na robovih in na koncih zavihani navzgor. Iz teh rozet pozneje požene cvetni pecelj, ponavadi z enim cvetom. Le-ta ima pet zraslih venčnih listov. Zadaj je cvetni venec podaljšan v dolgo ostrogo, v žrelu pa so vidne rumene dlačice. Mastnice so zelo nežne rastline in močan veter jih razcefra. A s tem rastline ne propadejo, ampak se s tem začno razmnoževati, kajti na odtrganih listih zrastejo nekakšni zarodni brsti. Ko voda raznese liste naokrog, se zarodni listi razvijejo v nove rastline.

Sedaj pa še malo podrobnejši opis ene najzanimivejših mesojedk - to je **muholovka**. Njena največja zanimivost je, da se njene listne ploskve, ki so pravzaprav lovilne naprave, zapro, če se jih kdo dotakne. Njeno strokovno ime je *Dionaea*. Ime je dobila po Dioni (Afroditi). V angleško govorečem svetu jo imenujejo *Venus Flytop*, kar pomeni "Venerina past za muhe". Živi v močvirjih in blizu morske obale. Naše zime ne preživi. Dioneja cveti spomladi z enostavnimi belimi cvetovi. Prvi dan cvetenja dozori prašniki, drugi dan pa še brazda pestiča.

Muholovke

Pozor: Še več slik o mesojedkah pa si lahko ogledate na zadnji strani Hrčkovega lista

Fotografiral naš hišnik Miro!

Urša Škapin, Anja Naglič, 7.a;
Katja Škapin, 8.b

INTERVJU:

Med obiskom smo g. Juretu Slatnerju zastavili tudi nekaj vprašanj. Preberite, kaj zanimivega smo še izvedeli!

Kdaj ste se začeli ukvarjati z mesojedimi rastlinami?

Spoznal sem jih pred 30 leti. Kot prvo sem spoznal muholovko iz Amerike. V Ameriki se imenuje drugače, slovensko ime pa sem ji dal jaz. Slovenska imena sem dal tudi drugim mesojedim rastlinam. Če so pravilna, ne vem, a pritožil se ni še nihče.

Kje gojite mesojede rastline?

Gojim jih v steklenjaku in na svojem vrtu. Te rastline morajo

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

imeti vlago, to si je pomembno zapomniti.

Kako pa se mesojede rastline razmnožujejo?

Na vse mogoče načine. Zelo dobro se razmnožujejo vegetativno, npr. kar z listi. To je tako, da odtrgamo list in ga damo v vodo. Iz njega nato požene nova rastlina.

Razmnožujejo se lahko tudi s cvetnimi peclji, ki jih zataknem v zemljo in potem požene nova rastlina. Najbolj množično pa se razmnožujejo s semeni. Semena so majhna, drobna in črna. Nabirati jih je treba enega po enega, da se ne izgubijo. To delo je zelo zamudno.

Koliko časa mesojeda rastlina žuželke prebavlja?

Ko žrtev dobi v past, začne rastlina izločati prebavne encime, nato se začne prebava. V proces se takrat vključijo tudi različne bakterije, ki živijo v vrčkah rastlin. Eno muho rastlina prebavlja navadno približno teden dni.

Koliko časa mesojeda rastlina zdrži brez žuželke?

Mesojedke so lahko brez žuželke tudi eno leto.

Ali so mesojede rastline ogrožene?

Pri nas so ogrožene, v Ameriki pa celo zaščitene, a jih kljub temu uničujejo zaradi različnih gradbišč.

Koliko vrst mesojedih rastlin obstaja?

Vseh priznanih vrst je okrog 550, jaz pa jih imam od teh le kakšno desetino. Da neko rastlino uvrščamo med

mesojede rastline, mora imeti naslednje 4 pomembne znake:

da ujame žuželko, jo umori, razkroji in potem prebavi.

Pri nas je znanih 9 vrst, med njimi 3 rosike, 2 mastnice in kar 4 mešinke.

Koliko meri največja mesojeda rastlina?

Največja mesojeda rastlina je kapensis iz južne Afrike, ki naredi liste, velike tudi do 60 cm. Pri nas pa so največje rosike.

Se poleg mesojedih rastlin ukvarjate še s čim?

Imam tudi okoli 50 vrst kaktusov. Največji je star 30 let. Številni so unikatni. Med vsajenimi poiščem take brez klorofila in jih gojim naprej.

Ana Bogataj, Vanja Okorn, 8.b

SOSTANOVALCI MESOJEDK - KAKTUSI (AJS!)

Resda je g. Slatner gojitelj mesojedih rastlin, vendar se ukvarja tudi z gojenjem kaktusov. Lahko se pohvali s kar zajetno zbirko – to ste seveda že prebrali v intervjuju. Ker jih goji že 30 let, je toliko stara tudi njegova opuncija. Ta

vrsta kaktusa je še posebej znana po svojih dolgih trnih.

Ima tudi nekaj najdražjih kaktusov na svetu, ki slovijo po svoji redkosti. Še posebej zanimivi so cepljeni kaktusi, zato so tudi unikatni. Iz posejanih semen zrastejo novi, majhni kaktusi. Med njimi pa se najde tudi kakšen brez klorofila. Ti pa ne morejo preživeti brez fotosinteze. Zato jih g. Slatner cepi z zelenimi kaktusi. Ti pa vršijo fotosintezo in tako dajo hrano tudi nezelenim delom kaktusov. Zako so nam seveda takoj ob vstopu v rastlinjak oči obstale na pisanih kaktusih. Spodnji del zelen, zgornji del pa rumen ali rdeč ali pa roza. Prava paša za oči.

Pozimi kaktusov v rastlinjaku ne zaliva, ker so v fazi mirovanja. Poleti pa dobijo vodo vsak teden. Prav zanimivi so ti kaktusi, tako mogočne rastline, ki po več tednov lahko zdrže brez vode.

Tamara Vidic, 8.b

Kaktusi

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

V ŽRELU

MESOJEDKE: Za konec pa še nekaj zanimivosti in misli, nastalih ob ogledu mesojedk.

Strah in trepet nas je zagrabil že na samem začetku, saj vendar merijo listi največje mesojedke, ki jo njademo v Afriki, kar 60 cm. Trije veliki grizljaji – pa te ni več. Ne, vsa stvar ni niti pol tako strašna, saj smo jih prišli pogledat ravno v času, ko te nenavadne rastline mirujejo in se njihovi listi sušijo. Toda spodaj že poganjajo novi “lačni” listi. Sploh pa mesojedke ne požirajo svojih gospodarjev, ali pač? Ne, ni tako hudo, imajo izbran jedilnik, na katerem so običajno različne žuželke. Osa je že prevelika, čebela predebela, vendar pa so zadovoljne tudi s koščkom sira, mačjo hrano in mlekom v prahu.

Te premikajoče se rastline, ki jih je imel znameniti naravoslovec Charles Darwin sprva za živali, so res rastline. Vendar je Darwina motilo, da se tako vidno premikajo, hkrati pa ni vedel, kje se skrivajo njihovi možgani. Zato je naredil poizkus. Vse primerke, ki jih je imel, je cepil s kačjim strupom in mislil, da jim bo uničil vse živčne celice. Vendar ni bilo pričakovanih rezultatov, zato se je predal in jih proglasil za rastline. Potreba po dušiku, ki ga iz zamočvirjene zemlje, kjer rastejo, ni moč dobiti, jih je gnala, da so začele loviti

žuželke.

Naziv mesojedka ni žaljivka za mogoče malo obilnejšo gospo, ki se vsak dan masti s puranjim bedrcem, ampak spoštljivo ime za rastlino, katere hrana so tudi žuželke. Izgleda, da te rastline, kadar ujamejo žuželko – torej dobijo meso, ob njem uživajo, saj ga prebavljajo kar cel teden. Žuželke se ujamejo zaradi žeje, a se prilepijo na kapljice, padejo v vrček ali pa se ujamejo v past, ki se v trenutku zapre. Od uboge žrtve pa ostane le hitinjača. Vas je že strah???

Tako smo “mesojede firbce” s tem obiskom do nadaljnjega zadovoljili. Smo pa povabljeni na ponovni obisk, ko bodo rastline v svojem pravem elementu: to je čas cvetenja in lovljenja žuželk.

Daša Vervega, 8. a

URE BIOLOŠKEGA KROŽKA

Vsako leto v Hrčkovem listu opišemo, kaj se dogaja pri biološkem krožku. Saj se večinoma dogajajo podobne reči, toda mi hodimo letos prvič in ker nam je tam zelo všeč, smo se odločili, da vam kaj napišemo o tem.

Spoznali smo številne naravoslovne zanimivosti, npr. kaj so in kako nastanejo šiške na drevesih, kako pri živalih samčki dvorijo samičkam, kako živali skrbijo za mladičke in se naučili še marsikaj. Sedaj na primer

znamo izdelovati mikroskopske preparate, da jih lahko opazujemo pod mikroskopom, saj smo se naučili rokovati z njim. Res je zanimivo, kako zapletena zgradba se pokaže ob močni povečavi, ki jo omogoča mikroskop. Saj smo se npr. pri spoznavanju narave učili o celicah, ki gradijo živa bitja, vendar smo si to vse pri krožku veliko bolj natančno ogledali. Odrezali smo le en majčken tanek delček lista, a celic različnih oblik je skoraj nešteto. Le kako zanimivo je sestavljena listna reža iz dveh fižolasto oblikovanih celic, s katerima potem rastlina lahko uravnava oddajanje vode iz svojega telesa!

Vsako pomlad nam dela preglavice cvetni prah. Saj veste, nekateri smrkajo in kihajo zaradi njega, mame pa se jezijo, ker so okenske police in stopnice vse rumene. Pa veste kako izgleda cvetni prah? To so mikroskopsko majhna zrnca različnih oblik. H krožku smo prinesli cvetove vsemogočih rastlin – največ sadnega drevja, tulipanov, narcis... Na objektna stekelca smo nasuli cvetni prah, dodali kapljico vode in jih pod mikroskopom primerjali med seboj. Nekatera so popolnoma okrogla, druga jajčasta, tretja drugih ovalnih oblik. Prav zanimivo! Seveda pa tudi pri krožku ne moremo brez naših šolskih živali. Sploh so one prve, ki jim namenimo pozornost, ko se odpre biološka učilnica. Kar težko se

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

zvrstimo, saj vsak hoče imeti v rokah koga izmed njih, ga pobožati in se igrati z njim. Vedno jim damo tudi svežo vodo in hrano. Ko sta nas obiskala novinarja PIL-a Meta Ornik in Robert Bogataj, da bi naredila reportažo o našem krožku, smo sodelovali tudi nekateri krožkarji. Predstavili smo naše šolske živali in pripovedovali o živalih, ki jih imamo doma. Nekateri smo celo prinesli v šolo. Bilo je zelo zabavno in zanimivo. Še bolj pa nam je bilo všeč, ko smo o vsem tem lahko prebrali in se videli na slikah v 7. številki PIL-a. Pa še na naslovnici je bila Urša s svojim hrčkom. Res **SUPER!**

Pa to še ni vse. Naslednji dan so nas še posneli za TV oddajo "Ljudje in živali". Spet smo predstavili naše živali, nekateri pa so pripeljali s seboj svoje kužke, npr. mopsa, dolgodlakega nemškega ovčarja, pa tudi druge živalice – skakačjo družino, činčilo, morske prašičke, zajčke in hrčke... Vsi nastopajoči smo sicer imeli malo treme, toda vse je potekalo brez težav. Spoznali smo, da je bilo naše prvo srečanje s tv kamero enkratno doživetje. Sicer pa ste vse to videli, če ste gledali oddajo na TV, pa tudi pri biologiji smo si ogledali posnetek te oddaje. Številni naši znanci so videli to oddajo in pogovori z njimi so nas pripeljali do zaključka, da ljudje radi gledajo omenjeno oddajo in jim ni vseeno, kaj se dogaja z živalmi.

Če boste natanko prebrali vse sestavke v Hrčkovem listu, boste več o snemanju izvedeli še v dveh prispevkih.

Živali moramo imeti radi, skrbeti moramo zanje, zato si želimo še veliko takih oddaj, katerih namen je razvijati skrben in ljubeč odnos ljudi do njih.

Katja Kastelic, 7.b,
Anja Jakše, 6.b

ANKETA

Naj žival v učilnici biologije

Vsako leto krožkarji naredimo kako anketo. Tokrat

razred	BAJSIKA	TAČKO	BOBI	FRANČEK
5.	4	2	12	2
6.	9	8	3	2
7.	-	20	2	1
8.	1	6	2	6
SKUPAJ	14	36	19	11

Ugotovili boste, da je nedvomno **VELIKI ZMAGOVALEC** prebivalec, ki najdlje prebiva v biološki učilnici, morski prašiček **TAČKO!!!** S svojo zanimivo pojavo in obnašanjem se je izgleda priljubil veliki večini učencev. In verjetno bi bil rezultat podoben, tudi če bi anketirali še druge razrede.

smo se odločili, da bomo ugotovili, **katera "šolska" žival v biološki učilnici je med učenci najbolj priljubljena.** Saj veste, izbira je pestra, saj tu prebiva kar nekaj živali. Najdlje - že tri leta - morski prašiček Tačko, pa enoletni dolgodlaki hrček Bobi (lansko leto smo mu z anketo izbrali ime), še mlajša črnosiva hrčica Bajsi, dobro leto star puščavski skakač Franček rjave barve in najnovejša prebivalca, puščavska skakača - še mladička sive barve, ki še nimata imena, zato ju še nismo upoštevali v anketi.

Anketirali smo le učence A razredov med paralelkami. V petem 20 učencev, v šestem 22 učencev, v sedmem 23 učencev in osmem 15 učencev, torej skupaj 80 učencev. Glasovali so takole:

Ob anketiranju smo učence še povprašali, **zakaj so glasovali za prav določeno žival.** Poglejmo najzanimivejše odgovore!

Za **TAČKOTA:** ker je igriv, zabaven, gladek, sramežljiv, vedno lačen, ker je tako simpatičen, ko gleda skozi okno svoje hišice, zaradi njegovega obnašanja, ker se je polulal na sošolčevo klop, ker

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

glasno gloda svojo hišico in tako jezi učiteljico...

Za **BOBIJA**: ker je prijazen, lep, nežen, smešen, lušten, majhen, mehak, ker ima dolgo dlako, zaradi lenega videza, ker ima gladko dlako...

Za **FRANČKA**: ker veliko skače, ker ima zanimivo barvo dlake, ker ima lep gobček, ker vedno nekaj počne in mu zato ni dolgčas, ker je smešen...

Za **BAJSIKO**: ker je največji zaspane, ker veliko je, ker je okrogla...

Ana, Katja, Tamara,
Vanja, 8.b

Besedo ima zmagovalec!!!

Hojla vsi skupaj! Kot veste, sem morski prašiček in daljnega leta 1998 sem se naselil v biološki učilnici. Tam so me lepo sprejeli in mi dali v najem lično hišico z vrtom. Čeprav sem že malo v letih, sem še vedno pravi lepoteč: trup imam črn in zadaj malo rjav. Moja prva desna noga je črna, leva pa bela. Leva zadnja noga je rjava, desna zadnja pa črnobela. Po glavi sem malce črn in malce bel. Sicer pa veste, kako je to, nekatere punce se mečejo za blondinci, druge pa spet za črnolasci, jaz pa sem kar oboje hkrati. No, in zaradi te lastnosti, da sem tako pisan in imam vsako tačko drugačno,

sem dobil tudi ime Tačko. Lepo ime, ni kaj!

Najbolj me razveseli šumenje polivinilaste vrečke, v kateri je slastna solata, ki mi jo prinesejo, pa tudi čohanje in crkljanje, ki sem ju deležen, mi neznansko ugajata. In še nekaj vam povem, dragi moji obiskovalci – pravzaprav učenci: velikokrat vas opazujem med poukom, kako govorite o raznih Darwinih, pa o fotosintezi in ne vem še čem in prav zanimivi se mi zdite. Toliko sem se že naučil v teh letih, da bi, če bi bil vprašan, gotovo znal za pet! Vi pa včasih ne znate in v tistih trenutkih, ko se potite pred tablo, vam prišepetavam in prišepetavam, a kaj, ko ne razumete morskoprašičjega jezika. Žal, kajti velikokrat bi se rad kaj pogovoril z vami. No, samo veste učiteljica biologije se je pa delno že naučila našega jezika. Vsaj tisto moje glasno cviljenje, ki pomeni "lačen sem", razume.

Letos pa sem jaz Tačko skupaj še z nekaterimi svojimi živalskimi prijatelji in seveda nekaterimi učenci postal celo TV zvezda. In še za revijo PIL so me slikali. Sicer sem slikanja že vajen, saj sem vsako leto tudi v Hrčkovem listu. Tako pa sem sedaj postal še bolj znan, ne samo na naši šoli, ampak me je lahko videl vsak, kdor je gledal oddajo o živalih na RTV Slovenija in kdor bere PIL. Saj veste, ena fotografija, ko jem solato, druga pred hišico... Aja, ko ravno omenjam hišico, moram

povedati, da sem lansko leto dobil novo, leseno, tako z oknom in vrati. V letošnjem šolskem letu so mi popravili že okno, ker sem ga preveč oglodal. Ja, pač tele montažne hiške niso tako trdne. Poleg hišice imam vrt, kjer se sprehodim, na njem pa je prostor za solatko, ki pa je ne gojim sam, ampak mi jo dostavijo iz kuhinje. Kaj je kuhinja pa ne vem, mogoče nekakšna vrtnarija ali kaj...no, res ne bi vedel.

Ja, kaj naj pa vam sedaj še rečem, dragi moji. Aja, vikendi! Kolikor vas poslušam, so to za vas najbolj srečni in lepi deli tedna, zame pa so najbolj dolgočasni, ker sem tako sam. Pogrešam vas! No, in ker naša učiteljica ve, da bi umrl od žalosti, če bi moral še počitnice preživeti v šoli in da rad potujem, mi med počitniškimi dnevi dovoli, da vas obiščem na vaših domovih. In takrat se imam neznansko super. Ja, vidite, tudi jaz, ravno tako kot vi, obožujem počitnice!

No, bodite še naprej pridni, počohajte me kdaj in zdravi ostanite! Lep pozdrav vam pošilja najstarejši živalski prebivalec biološke učilnice.

P.S./ Ker se sam ne spoznam na računalnike in podobne zapletene stroje, sta mi pri zapisu pomagali Ana Bogataj in Vanja Okorn iz 8.b. **Hvala vama, puncii!!!**

Mojo prelepo sliko lahko najdete v sestavku "Tačkovo jutranje razgrajanje."

HRČKOVI PRIJATELJI

MOJE ŽIVALICE

Velikokrat sem že pisala o svojih živalih. Tokrat sem se odločila, da bom napisala nekaj dogodivščin, ki sem jih doživela s svojimi živalmi.

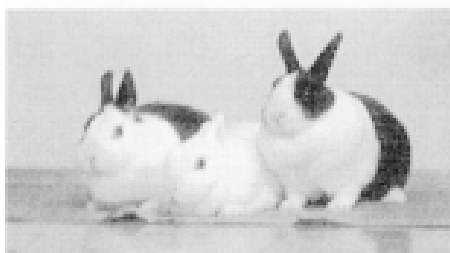
Neki dan smo se odločili, da bomo kupili dva zajčka. Odpravili smo se po trgovinah za male živali. Že v prvi trgovini sem zagledala dva zajčka. Na prvi pogled sta mi prirasla h srcu, zato smo se odločili,

da ju kupimo. Bili sta samički. Prvi dan sem ju ~~prirasa~~ prirasa. Odločili

smo se, da bo beli zajklji ime Čopka, črno-beli pa Miki. Vsak dan smo se z njima veliko igrali. Bili sta prav "fletni" kepici. Odločili smo se, da bo vsak imel svojega zajčka. Jaz sem imela Čopko, moja sestra pa Mikico. Ker brat ni imel nobene domače živali, smo se odločili, da mu kupimo enega zajčka. Nismo hoteli imeti mladičev. Pri nakupu smo se zato prepričali, da smo res kupili samico. Vsi smo bili zelo veseli, da smo dobili zajkljo. Ime ji je bilo Micka. Ampak smo se motili... Čez par tednov sem prišla k zajkljam in v "zajčniku" zagledala male mladičke. Ugotovila sem, da bratova zajklja ni bila Micka, ampak Mickež. Tako smo,

hočeš nočeš, imeli mladiče. Ker nismo imeli prostora za vse zajčke, smo skoraj vse zajčke oddali nazaj v trgovino. Obdržali smo samo malo Lojziko. Ker nismo hoteli imeti nadaljnjih mladičev, smo tudi Mickeža oddali. Tako so nam ostale samo Čopka, Mikica in Lojzika.

Čez približno eno leto smo kupili še hrčico Čiži. Tudi ona je bila breja. Vendar tega nismo vedeli. Skotila je majhne hrčke. Še posebej sta

mi prirasla h srcu Rozi in Teal'c. Ker smo dobili nekaj kupcev, smo male hrčke uspešno prodali.

Neki dan sem se približala k Čižini kletki in videla, da so vratca odprta. To je pomenilo, da je zbežala. Takoj smo jo začeli iskati. Iskali smo jo ves dan. Ko smo bili že na robu obupa, je brat zaslišal v garaži močno praskanje. Takoj smo šli tja in zagledali Čiži. Da je ne bi prestrašili, smo se ji počasi približali. Jaz sem se sklonila in jo ujela. Bila je tako prestrašena, da mi je skočila iz rok. Na srečo jo je ujela sestra. Bila je "vsa zbegana" in šele po nekaj dnevih si je opomogla.

Neko popoldne se je k

nam zatekel neznan maček. Smilil se nam je in da bi se umiril, smo ga nahranili. Ko je uvidel, da je dobrodošel, je ostal pri nas. To nam je bilo v veliko veselje in zato smo ga vzeli za svojega. Ime smo si domislili po njegovi velikanski glavi:

Big – Head.

Bližali so se decembrski dnevi in zunaj je postajalo vse bolj mraz. Ker se nam je dobrikal in iskal našo družbo, smo ga spustili tudi v stanovanje.

Navadil se nas je in mi njega. Neki dan je hotel, da ga spustimo ven.

Mislili smo, da bo prišel kot običajno čez kakšno uro nazaj. Ni ga bilo... Še zdaj ne vemo, kje se potika. Upamo, da se bo vrnil...

Manca Žerjal, 5.č

MOJ HRČEK LSKO

Že dolgo sem si želel hrčka. Starši mi ga niso pustili, saj so menili, da se bom ukvarjal z njim samo en teden, potem pa bo le pozabljena igrača. Na koncu so mi le rekli: "No, prav, pa ga imej!" Vedel sem, zakaj ga hočem. Zato, da bi se ukvarjal z njim in ne zato, da bi zapuščen tičal v majhni kletki brez gospodarja in brez kančka ljubezni ter svobode.

HRČKOVI PRIJATELJI

Prosil sem dedka in babico, naj mi ga kupita za rojstni dan. In res. Ko je prišel moj rojstni dan, sem hrčka že imel. Dal sem mu ime Lisko po črnih lisah na mešičkih. Sedaj lepo skrbim zanj ter ga spustim iz kletke vsaj za pol ure na dan. Hranim ga s kupljeno hrano in domačo zelenjavo. Sedaj se me je že navadil, čeprav sem se hudo namučil, preden sem ga udomačil.

Gašper Okršlar, 5.a

Pripis:

Medtem ko je bila nova številka Hrčkovega lista še v delu, je Lisko na žalost zbolel in poginil. Žalostna reč! A kmalu sem na srečo v šoli dobil nadomestilo zanj. To je mladiček puščavskega skakača sive barve. Sedaj imam spet delo in veselje z njim. O njem vam kaj več napišem v prihodnji številki Hrčkovega lista.

NAVADE MOJIH ŽIVALI

Navade zivali so zelo različne. Nekatere so razvajene, druge sitne... Doma imam zajčka Smrčka, ruskega hrčka Bebija in mucka Mrca. **SMRČEK** je zelo razvajen, kar naprej bi se "crkljal". Rad je korenček, suh kruh, brikete, mleko, seno in jogurtove tablete. Kot vsi hišni zajčki zelo rad skače. Včasih, ko pije mleko zunaj kletke, jo hitro pobriše. Na nekaj znakov se je

ze navadil, kot recimo: "Smrček, nazaj!"

MRC je zelo igriv. Je brikete, meso, miške, voluharje, vodo in mleko. Najraje na svetu ima listek papirja, privezan na vrvico. Mrc je tudi zelo priden kot vse mačke. S hrčkom nimata veliko problemov. Včasih stegne šapo proti kletki, a ga opomnim, da to ni prav. Takrat povese glavico in kuha mulo. Take so navade mojih zivali!

Moj Mrc

BEBI je bolj podoben lenobi. Kot je za hrčke značilno, cel dan spi, šele ponoči je dejaven. Moj hrček najraje je samo sončnična semena in nobenih drugih briketov. Občasno grize tudi suh kruh. Zelo rad pleza. Kolo je pri njem zelo priljubljeno. Včasih je zelo jezen. Posebej takrat, če ga zbudiš. Takoj začne pihati.

Maruša Nardoni, 5.č

Konj

Konj velika je žival, ki zelo prijazno gleda. Rad sprehaja se in ve, da pojedina že čaka kje.

Tina Stajić, 5.a

BINGO

Naši prijatelji imajo čudovitega hišnega ljubljencega z imenom Bingo. Je svetlo in temno rjave barve in ima rad tudi druge živali. Je vse razen fižola, najraje pa ima zabeljeno solato z oljem in kisom. Od pijač najraje pije vročo čokolado,

obožuje pa tudi navadno. Ste mogoče že ugotovili, katera žival je to? To je opica kapucinarka, ki so jo dobili v Izoli v trgovini z živalmi in je zelo prijazna. Je samček, star je 5 let, ko pa so ga kupili, je imel pol leta. Je navihanec, ki se rad igra in tudi pomaga pri delu. Najbolj vesel je, če kaj naskrivaj ukrade in da tega nihče ne opazi. Podnevi je spuščten, ponoči pa spi v veliki kletki. Razume vse, kar mu poveš in to zelo dobro pokaže.

HRČKOVI PRIJATELJI

Bingo

Bingo pri nas doma:

Pred kakšnim letom je prišel k nam na obisk. Najbolj ga je zanimala moja muca Mikica in naše ribe. Muco je lovil po celem stanovanju in jo na koncu tudi ujel. Ko pa je videl mamico, da je šla v kuhinjo, je takoj stekel za njo. Mami je šla skuhat kavo, ko pa je bila kava narejena, jo je postregel Bingo. Potem smo šli na sladoled. Ko smo prišli nazaj, se je povzpел na omaro in se smejal. Kmalu smo ugotovili zakaj. Na mizi je bila čokolada in on jo je vzel.

Prišel je dol in jo vrnil, zraven pa se je poskušal oddolžiti in je odnesel skodelice za kavo v kuhinjo. Mami mu je čokolado vseeno dala in pokazal je, da je zelo vesel. Ko je njegova lastnica povedala, da je konec obiska, se je zapodil za Mikico, da bi se poslovil. Z Mikico sta se razumela in mislim, da jima je bilo druženje všeč. Imela sem se zelo lepo, Bingo pa je pokazal, da tudi.

Jasmina Satler, 6.a

Moj kuža

Moj kuža ni kot drugi psi, ne laja vsevprek, a kadar huda mu preti prežene vse v beg.

Čeprav je majhen krvolok, pa vse prav rado ga ima, saj Piki je prijazen pes, dobroto hitro prepozna.

Tjaša Petek, 5.a

Piki

SKAKAČJA DRUŽINA

Že kot majhen otrok sem zelo rad opazoval živali. Najbolj pa sem si želel, da bi v svoji sobi imel katerokoli žival. Najprej sem imel morskega prašička, nato hrčka, pred enim letom sem dobil dva puščavska skakača. Dal mi ju je sošolec Miha. Kmalu sem ugotovil, da sta samček in samička.

Ko sem se nekega dne vrnil iz šole, sem ju šel nahraniti. Pa samička kar ni hotela iz gnezda, ki ga je naredila iz vate in zgrizenega kartona. Vse skupaj se mi je zdelo

malo čudno. Po natančnejšem kar dolgem opazovanju sem zaslišal čisto nežno cviljenje. Bolj natanko sem nato pokukal v gnezdo in videl, da ima štiri mladičke. Zato sem potem pazil, da je skakačja mamica dobila dovolj zrnja in sveže solate. Tako je lahko nahranila mladičke. Zelo hitro so rasli in sprva slepi in goli, so spregledali in postali dlakavi. Najprej so bili samo v gnezdu, nato pa so začeli laziti naokrog. Kmalu niso samo pili mleka pri mami, ampak so začeli okušati tudi drugo hrano. Zanimivo je bilo opazovati, kako je samček budil mladičke in jih z gobčkom porival k sveži hrani.

Ko so bili samostojni, sem učiteljico biologije prosil, da mi jih pomaga oddati. Tako sem imel spet le dva skakača. Toda zgodba se je čez dober mesec ponovila. Skakačka je spet imela mladičke. Sedaj bo pa samček moral za nekaj časa v svojo kletko, če ne ...

Moje skakačke sem predstavil tudi v PIL-u in na TV!

Jure Hribar, 6.a

MOJ HRČEK - TELEVIZIJSKA ZVEZDA

Vse se je začelo s tem, da sem v našem glasilu Hrčkov

HRČKOVI PRIJATELJI

list rešila nagradno križanko. Glavna nagrada je bila hrček. Ko bi ga vsaj dobila, ko bi ga...

In potem naslednje leto, tam nekje okoli 20. septembra, so po šolskem radiju razglasili izžrebanje. V razredu je bilo vse tiho. "Nagrado dobi učenka 6.č razreda... (napetost narašča) ...Urša Rihtaršič." Nekateri razočarano vzdihnejo, jaz pa sem kar tiho. Sploh ne dojamem. Dobila sem hrčka. Domačo živalico, ki sem si jo že tako dolgo želela. Ups, ampak tu je še en problem. Kako prepričati starše. Ta misel me je grizla vse do doma.

Od tam sem ju takoj poklicala v službo in na moje veliko presenečenje ju sploh ni bilo tako težko prepričati. Nato se je začelo mrzlično premišljevanje, kakšno ime naj mu izberem. Že vnaprej sem vedela, da hočem samčka. Prvo ime (hkrati pa tudi malo nenavadno, saj ga nosijo tudi nekateri ljudje), ki sem se ga spomnila, je bilo Drejček. No, in pri tem je tudi ostalo.

Nekaj dni kasneje smo se s starši odpeljali v trgovino z malimi živalmi, kjer sem morala izbrati med tremi hrčki. Eden je bil črn, drugi rdečkasto-rjav in tretji svetlo siv. Izbrala sem slednjega, saj je bil edini, ki se mi je pustil vsaj malo pobožati. Kupili smo mu tudi kletko, hrano, vato za ležišče in vse drugo, kar hrčki potrebujejo. Na začetku se je vseh zelo bal, sčasoma pa se je navadil na

nas in sedaj je že kar razvajan. Vsako jutro čaka ob vratih kletke, da ga kdo vzame ven, potem pa teka po kavču in pleza na blazine.

S tem, da sem dobila hrčka pa presenečenj zame še ni bilo konec. Izvedela sem namreč, da prideta na našo šolo novinarja PIL-a, ki bosta predstavila naš biološki krožek ter glasilo Hrčkov list. Učiteljica za biologijo ga. Breda Šumi mi je predlagala, da bi prišla na snemanje tudi jaz, saj je zgodba o mojem hrčku tesno povezana s Hrčkovim listom. Seveda sam bila takoj za to.

Z njima smo bili zmenjeni popoldne. Prišlo je sedem učencev naše šole in s seboj smo imeli najrazličnejše živali. Hrčka, morskega prašička, zajca, činčilo in celo družino skakačev. Bolj ko se je vse skupaj približevalo, bolj me je začelo postajati strah. Ko pa se je končno začelo, sem ugotovila, da to še zdaleč ni tako strašno, kot sem si predstavljala. Najprej smo se vsak posebej slikali s svojim ljubljencem, nato pa še vsi skupaj s šolskimi živalmi. Temu je sledil kratek pogovor o tem, kje smo dobili živali, kako skrbimo zanje...

Novinarjema smo se očitno zelo prikupili, saj sta nas po končanem pogovoru vprašala, če bi želeli nastopiti še v televizijski oddaji Ljudje in živali, za katero tudi pripravljata prispevke. Seveda nihče ni bil proti, saj gotovo vsak od nas kdaj sanja, da bi bil na televiziji. No, domenili

smo se, da se dobimo naslednje popoldne in da dve učenki pripeljeta s seboj še svoje pse.

Drugič sem bila bolj sproščena kot prvič, saj sem približno že vedela, kako to gre, pa tudi govoriti pred kamero me ni bilo strah. Je pa bilo zato toliko bolj zoprno Drejčku, ki mu nikakor ni bilo všeč, da ga že drugič vlečem od doma. Najprej se mi ni pustil vzeti iz kletke, potem se je pet minut umival s tačkami, ko pa ga je snemalec hotel posneti, mu naenkrat ni bilo več toliko do tega, da je čist, pač pa je raje zlezal v kamero.

Ta dva dneva sta obema prinesla nekaj novega. Njemu nemir, meni pa novo in zanimivo doživetje.

Čez približno teden dni sem se videla na televiziji, še čez nekaj dni, ko je izšel Pil, pa bi se skoraj sesedla. Iz naslovnice sta namreč vame zrla Drejčkov gobček in moj nasmejani obraz.

Urša Rihtaršič, 6.č

Urša in Drejček na naslovnici PIL-a

HRČKOVI PRIJATELJI

MOJ ZAJČEK

Ko sem bila stara osem let sem dobila zajčka. Je samička in ji je ime Sivka. Stara je tri leta. Je sive in bele barve. Zelo rada je solato, korenje, zajčjo hrano... Imam jo v kletki v dnevni sobi. Zmeraj, ko jo spustim se zavleče v kot in začne jesti rože. Potem pa jo zelo težko spravim v kletko. Ko sem jo prvič nesla ven, mi je zbežala in odšla pod smreko. Čez nakaj minut je spet prišla ven. Ko pa sem jo hotela ujeti in odnesti domov, pa ni bila za to. Ampak je le morala z menoj. Doma ji vsak drug dan očistim kletko, med tem časom pa skače po stanovanju. Ne mara pa, da jo kdo pestuje. Je zelo živahna in hitra, saj jo zelo težko ujamem. Ko ji dam hrano in vodo, takoj začne piti vodo, potem pa še jesti hrano. Zmeraj, ko gre kdo mimo, se postavi na sprednje tačke. Ko pa kaj zaropota, napne ušesa. Z njo sem doživela že veliko lepih trenutkov. Vidite, to je moja Sivka.

Aleksandra Gavrič, 5.a

PRIHOD IN ODHOD BRINE

Nekega dne nas je ati razveselil z novico, da bomo kupili psa. Vsi smo bili nad novico navdušeni in že smo se odpravili delat pasjo uto. Že drugi dan je bila psička pri nas. Po atijevem predlogu smo se odločili, da ji bo ime Brina.

Vsi smo jo toplo sprejeli. Na začetku smo ji dajali posebno pasjo hrano, kasneje pa smo ji tudi kaj skuhalo. Marsikateri dan sem zavila v trgovino s pasjo hrano in ji kupila kakšno slaščico. Minili sta dve leti, ko so se začeli problemi. Brina je nenehno lajala in s tem motila sosede. Ko je bilo sosedom tega že čez glavo, so se nad njenim lajanjem pritožili. Morali smo jo odpeljati, težko sem se poslovila od nje. Ne vem, kam so jo odpeljali, in zelo sem jo pogrešala. Žal mi je, da smo upoštevali pritožbe sosedov, kajti tudi nekateri drugi psi v soseščini neprestano lajajo, pa se z njimi nič ne zgodi. Še sedaj potihem upam, da bom dobila novo psičko. Sosedom pa še vedno zamerim, pa čeprav je od tega dogodka minilo že več let.

Eva Krt, 5.a

Ko sva bili obe z Brino še majhni

Mucek

Mucek popoldne se nspi, zvečer pa naskrivaj lovi. Kadar psa zagleda, se boji, da svoje tačke ne izgubi.

Tina Stajić, 5.a

JEŽ

Lepega poletnega dne je na travniku blizu gozda stric kosil travo. Na tem travniku se je vedno zadrževalo veliko gozdnih živali.

Nenadoma je pod kosilnico nekaj zaječalo. Stopil je s kosilnice in zagledal mladega ježka, kako se zvija od bolečine. Ko ga je bolj natančno pogledal, je ugotovil, da mu je po nesreči odrezal nožico. Ker se mu je žival zasmilila in ker ni nikjer v bližini videl ježkove matere, ga je vzel in odpeljal domov. Doma mu je rano obvezal in rana se mu je kaj kmalu zacelila. Poimenoval ga je Tačko.

Ležal je v hlevu skupaj z mačkami. Imel je svoj kotiček v listju. Vsakič, ko so pomolzli krave, so jim v posodo nalili mleko. Bilo je še toplo in takšnega so imeli še najrajši. Jedli so skupaj iz ene sklede. Tačko je odrasel v odraslega ježa. Tako je živel kar nekaj časa na stričevi kmetiji, dokler ni nekega dne kar sam odšel od hiše.

Vrnil se je v naravo, tja kamor tudi spada.

Anže Osterman, 5.a

HRČKOVI PRIJATELJI

MOJA MUCA

Moji mucji je ime Copatka. Tako ime je dobila, ker je cela črna razen spodnjega dela in tačk, ki so bele. Najraje je piščančje meso, mačje konzerve in samo eno vrsto mačjih briketov. Ne mara pa kruha z mlekom, pije vodo in mleko. Ima svoje pokrito stranišče z gibalnimi vratci, da jih lahko odpre, kadar hoče na potrebo. Spi najraje na stolu ali kavču, kdaj pa kdaj pa spi tudi na hodniku v svoji košari. Spi največkrat, ko se naje ali popoldne, zvečer pa je budna in zelo živahna. No, seveda vedno ne spi popoldne, saj se igra z mano. Najraje ima torej hrano, pijačo, spanje in igranje.

Včasih je tudi poredna, saj je že spraskala omaro in stol ter razbila tri vaze. Ven ne gre rada, tega se boji. To je torej moja muca.

Sebastjan
Rehberger, 5.c

Moja Copatka

PIKI - ŠOLSKI MUC

Učiteljica nas je vprašala, če bi kdo rad vzel domov mladega mucka. Kar nekaj se jih je javilo. Med njimi sem bila tudi jaz. Naslednji dan sem prinesla še potrdilo staršev, da ga lahko vzamem. Zmenili smo se za čas in kraj, ko ga bom dobila. Ker mene takrat ni bilo doma, ga je šel iskat ati. Ko sem prišla domov, sem bila kar malo presenečena, saj ni bil več tako majhen, kot sem pričakovala. Bil je precej prestrašen, a se je kljub temu hitro navadil na nas.

Piki je večinoma črne barve, tačke in polovico nosu pa ima bele. Je zelo razigran, posebno zvečer, ko kar dirja po dnevni sobi, nato pa ga spodnese in se podriča kot snop po tleh. Rad se igra s plišasto miško, ki šumi, posebej pa rad pride k meni v posteljo (sploh, če mami ne gleda). Pri hiši je tudi pes Ben, ki je na "prišleka" kar malo čudno gledal. Piki mu je nagajal tako, da se je sprehajal (v varni razdalji seveda) točno pred

Benom. Ben se mu je častno umikal, maček pa je praskal in pihal. Sedaj sta že prijatelja, saj si Piki celo "sposodi" Benovo vodo in to kar pred njegovim nosom.

Pikija smo navadili na dober mačji jedilnik, saj ima najraje brikete in mačje konzerve, kadar pa je sila, pa poje tudi kaj drugega. Navadil se je piti iz pipe na

stranišču in pri tem je zelo spreten, hkrati pa tudi smešen, saj čisto obrne glavo, pogleda pod pipo, stegne jeziček in žeja je potešena.

Naš mačkon je zelo čist, saj se je hitro navadil mačjega stranišča. Najbolj sem bila vesela, ker je bil tudi Piki ob novem letu deležen darila, in sicer je dobil mačjo košaro, v kateri spi, je pa tudi zelo varna za prevoz v avtomobilu.

Flis Vanja, 5.a

NAŠE DOMAČE ŽIVALI

Pri nas doma imamo vsi zelo radi domače živali.

Imamo akvarijske ribe, papagajko Luno in mucka Gala. Ribe imamo že enajst let, papagajko Luno štiri leta, muca Gala pa eno leto.

Najraje imam Gala, ker se z njim lahko igram in ga nosim v naročju. Ker imamo Gala v stanovanju, moramo vedno paziti, da preveč ne prestraši Lune. Kadar ga nihče ne opazuje, pride v kuhinjo, kjer je tudi kletka z Luno. Prav potihoma pride do kletke in dvigne svoje tace prav na vrata kletke. Po mačje opazuje Luno, kako frfota po kletki, ker se ga seveda ustraši. Kdor ga opazi, ga pokara, Gal pa prav brezbrizno spusti svoje tace in pohlevno gleda. To ponovi kar nekajkrat na dan. Prav zaradi njegove mačje ljubezni do Lune mu vedno zapremo vrata kuhinje, ko nas ni doma.

HRČKOVI PRIJATELJI

Ribe pa pri njem niso v nevarnosti, ker so k sreči v steklenem akvariju. Kljub temu velikokrat skoči na akvarij in jih z glavo navzdol opazuje. Usede se tudi na stol zraven akvarija in s tačkami taca po steklu, ker misli, da bo ujel kakšno ribico. Ribe pa mirno plavajo v vodi in se za Gala sploh ne zmenijo.

Vse te naše živali so mi zelo pri srcu, zato upam, da bodo še dolgo živele mirno ribje, papagajevo in mačje življenje.

Ta dva malo spominjata na Luno in Gala!

Žana Platiša, 5.č

Pri likovnem pouku:

Narisala: Tina Stajić, 5.a

HRČEK PRI POUKU

Pri biologiji:

NARAVOSLOVNI DNEVI

Do sedaj smo v Hrčkovem listu predstavili že skoraj vse naravoslovne dneve, ki jih imamo na predmetni stopnji. Zato vam tokrat predstavljamo le zapis o predstavitvi naravoslovnega dne o planinskem svetu.

Planinski svet malo drugače

Pri biologiji se v 8. razredu učimo tudi o **ekologiji**, to je vedi o okolju. Ker smo si letos septembra v zvezi s to temo v okviru geografske ekskurzije in naravoslovnega dne ogledali Trentarski muzej na Logu pod Mangartom in lepote alpskega sveta na poti od Kobarida po dolini Soče in preko Vršiča ter se o planinskem svetu pogovarjali še pri pouku, smo o tem izdelali številne prelepe in zelo zanimive seminarske naloge v najrazličnejših oblikah. Škoda bi bilo, da teh lepih in zanimivih izdelkov ne bi videli in o njih kaj več slišali tudi drugi. Zato smo se odločili, da vse to pokažemo na dnevu šole in s tem naše delo pri biologiji predstavimo malo drugače kot ponavadi.

Končno je napočil ta dan. Ura je okoli pet popoldne, učilnica biologije pa je nabito polna. Vsi

stoli so zasedeni, mnogi obiskovalci pa celo stojijo. Predstava se lahko začne.

Za dobro voljo je prav na začetku poskrbel učenec **Marko Kern**, ki je na harmoniko zaigral eno izmed že ponarodelih narodnozabavnih viž Na Golici. Nato so nastopajoči eden za drugim predstavljali značilnosti in zanimivosti iz planinskega sveta, ki so jih posamezni učenci osmih razredov predstavili v svojih projektih:

O gorah:

Gore so za marsikoga najlepši del vsake dežele, saj jo razgibajo in ji dajo neizbrisen pečat. Nekoč, ko ljudje še niso natanko poznali gora, so se jih celo bali. O njih so spletali najbolj skrivnostne legende. Poznali so jih le samotni lovci, pastirji, iskalci rud ali nabiralci zdravilnih zelišč. Kasneje pa so v ta prečudoviti svet stopili še naravoslovci. Ti so ugotovili, da celo na videz mrtve skale razkrivajo v svojih razpokah zelo bogato življenje. Lepote gora so začeli približevati ljudem. Za današnjega, v asfalt, beton in pločevino ujetega človeka, ima gorski svet še prav poseben mik. Tam planinec lahko doživi prijetno razburjenje ob nenadnem srečanju s plaho divjadjo, se navduši nad pisano blazinico gorskega cvetja, ali ostrmi nad nenavadno oblikovanimi skalami. Ob takih srečanjih se ti prebudi občudovanje stvaritelja sveta – to je **narave same**.

O naših gorah in živalih je že pred 150 leti pisal tudi znani slovenski pisatelj Fran Erjavec v knjigi Podobe iz živalskega sveta. Prav zanimivo je bilo poslušati odlomek iz te knjige, saj smo lahko slišali, kakšna je bila v tistih časih slovenska knjižna beseda.

O Trentarskem muzeju in Triglavskem narodnem parku:

Planinski svet je predstavljen tudi v Trentarskem muzeju v Trenti, in sicer kot eden izmed ekosistemov v Triglavskem narodnem parku. V tem muzeju je stalna zbirka, razdeljena na del, ki predstavlja naravo v TNP, in del, kjer vidimo etnološko dediščino dolin Trente in Soče. Pašne planine, značilne hiše in številni majhni seniki in hlevi tvorijo kulturno krajino TNP, ki jo je sooblikoval človek in ji vtisnil tisočletni pečat svojega bivanja v tem predelu.

Da bi ohranili naravo v tem predelu Slovenije so to ozemlje leta 1981 zavarovali in ga uradno poimenovali **Triglavski narodni park**. Površina parka je 84805 ha, širi se prek vsega visokogorja slovenskih Julijskih Alp in sega od Bohinja do Mangarta, vanj pa so zajeti tudi zgornji deli dolin Soče in Save. Triglavski narodni park je seveda dobil ime po mogočnem Triglavu, najvišji gori in simbolu Slovenije, ki stoji sredi zavarovanega območja.

HRČEK PRI POUKU

Ali veste, da na območju TNP ločimo 3 vrste sirov: bohinjskega z bohinjskih planin, tolminski sir je doma na podkrnskih in tolminskih planinah, nad Trento in Sočo ter pod Mangartom pa izdelujejo sloviti ovčji sir.

Soča:

Krasna si bistra hči planin, brdka v prirodni si lepoti, ko ti prozornih globočin nevihte temne srd ne moti...

Ker je Soča ena najlepših rek in sestavni del Triglavskega narodnega parka, nismo mogli mimo znane pesmi Simona Gregorčiča. Recitala jo je Urša Podobnik.

Ali poznate pravila obnašanja v Triglavskem narodnem parku?

Tu jih je le nekaj!!!

Spoštuj in občuduj naravo in kulturno bogastvo parka.
Rastline in živali pusti pri miru.
Park uživaj molče, preprečuj hrup.
Svoje smeti odnesi v dolino.
Upoštevaj opozorila, hodi po poteh in stezah.
Ne uničuj oznak, spominskih knjig in žigov.
Ne proži kamenja.
Ohranjaj gorniško tradicijo pozdravljanja v gorah.

O planinskih živalih:

Vsi vemo, da tudi v planinskem svetu živijo živali in rastejo rastline, čeprav so življenjske razmere predvsem pozimi zelo hude. Toda kako jim to uspeva, kako preživijo? Milijone let je trajalo njihovo prilagajanje in spreminjanje, da danes lahko tako uspešno kljubujejo tem razmeram. V osnovi so sicer podobne svojim sorodnikom v drugih predelih zemlje, a če jih pogledamo bolj podrobno, opazimo pomembne razlike, ki jim pomagajo pri preživetju. Kdo ne ve, da imajo planinske živali zaradi mraza čokat trup, krajše, a močne noge, pozimi zelo gosto dlako, varovalno barvo, pod kožo debelo plast maščobne zaloge, da pozimi ne trpijo tako zaradi pomanjkanja hrane in še in še bi lahko naštevali. Slišali smo tudi številne zanimivosti o nekaterih planinskih živali.

O PLANINSKEM ORLU:

Je naša največja ujeda in eden najboljših jadrancev v planinskem svetu. To mu omogočajo velika krila z razponom 190 – 230 cm in okrog 7000 posebno oblikovanih peres. Ima zelo izostren vid, s katerim med letom išče plen. Ko se z veliko hitrostjo spusti na žrtev in vanjo zasadi ostre kremlje, jo lahko v trenutku ubije. Če se to ne zgodi, jo s kremplji močno stiska ali pa jo odvrže po strmih pobočju in takrat zagotovo pogine. Posebna zgradba oči mu daje široko vidno polje, obenem pa jim omogoča, da se osredotočijo na en sam predmet in z očmi ne mežikajo. Sliko izostrijo in približajo osemkrat bolj kot človek. V Sloveniji živi samo še 30 parov orlov, zato so proglašeni za ogroženo vrsto.

O ALPSKEM KOZOROGU

pa smo si ogledali nekaj posnetkov na video filmu.

HRČEK PRI POUKU

Planinski orel

O planinskih rastlinah:

Ob njih je človek najprej občutil potrebo po varstvu rastlin. Tudi v naših krajih je bilo namreč včasih v navadi, da so se planinci vračali z izletov v gore okiteni s šopki planinskega cvetja. Toda kmalu je prevladalo mnenje, da šopek gorskega cvetja ni trofeja, ampak prej dokaz naravovarstvene nerazgledanosti in hkrati tudi nizke kulture. Takšnih prestopnikov danes ne vidimo več veliko. Toda vseeno je danes v Sloveniji zavarovanih 28 planinskih rastlin. Kdo ne pozna planike, avriklja, lepega čoveljca, zoisove zvončnice, triglavske rože...

O MURKAH:

Če jih še niste videli, pa ste gotovo že slišali pesem Tam kjer murke cveto, Marko nam jo je kar zaigral na harmoniko in vzdušje je postalo spet bolj živahno po pretresljivi zgodbi o triglavske rože.

Visoko v gorah poleti na sončnih, suhih tratah vzcvetijo po vaniliji ali čokoladi dišeče murke. V Sloveniji rastejo tri vrste – kamniška, rdeča in črna, vse so zavarovane, kajti murka je ena od cvetic, ki včasih po mnenju planincev ni smela manjkati v šopku, zataknjenem za klobuk ali privezanem na okovano palico.

Imajo travam podobne liste, majhni cvetovi pa tvorijo socvetje.

O TRIGLAVSKI ROŽI:

Če je še niste videli, ste o njej gotovo že kdaj slišali, če ne drugače o legendi, ki govori o njenem nastanku:

V Trenti, čudoviti dolini pod Triglavom, kjer izvira bistra Soča in prek skal in brzic hiti proti morju, je nekoč, tako pravi pripovedka, živel lovec. Rad bi prišel do velikega zaklada, ki naj bi ležal pod goro Bogatinom. Ključ do tega neizmernega bogastva pa naj bi bili zlatorogovi rogovi. Lovec je vedel za zlatoroga, belega gamsa z zlatimi rogovi. Po zelenicah okoli Triglava je pasel velike črede. Res se je mož odpravil v njegovo kraljestvo, zalezal zlatoroga in ga smrtno ranil. Misli je že, da se mu je odprla pot do zakladov... Toda iz zlatorogove krvi so zrasle Triglavske rože. In kakor hitro je smrtno zadeti zlatorog utrgal ta čudežni cvet, je bil v hipu zdrav. Postavil se je na noge in pahnil lovca v prepad, potem pa je z

rogovi preoral dolino Triglavskih jezer, da so se pokazale skale in pečine. In izginil za vedno...

Triglavske rože pa so ostale in še danes so njihovi cvetovi kot velike kaplje krvi na srebrnkastih blazinicah, ki krase triglavske stene ter skale naših najvišjih vrhov.

Triglavska Roža

Predstavitve smo zaključili z glasbo, tokrat je Marko zaigral pesem Tri planike.

Če se predstavitev niste udeležili, vam je lahko žal, če pa ste se, ste gotovo izvedeli kaj novega. No, če pa ste prebrali tole, potem ste nadoknadili zamujeno.

Iz seminarских nalog Katje Škapin, Tamare Vidic, Urbana Sajovica, Primoža Dovča iz 8. b ter Daše Makuc in Alenke Gunzek iz 8.a, prispevali svoje misli Teja Piškur in Verena Zorenč, 8.c

HRČEK PRI POUKU

TAČKOVO JUTRANJE RAZGRAJANJE

Kot vsaka žival, si tudi šolski morski prašiček Taček želi malo oziroma kar veliko pozornosti.

Biologijo imamo ob ponedeljkih in petekih. Ker imamo biologijo v ponedeljek prvo uro in ker je ponedeljek dan po vikendu, doživimo vsako prvo uro biologije Tačkov pozdrav. To seveda ni navaden pozdrav, saj morski prašiček ne zna govoriti. Ker pa je naš morski prašiček zelo iznajdljiv, si pomaga z nečim drugim, in sicer z glodanjem svoje hišice, natančneje okna le-te. S tem povzroča hrup in tako moti pouk. Ker pa je Tačko vztrajen, gloda okno hišice toliko časa, da se ga naša učiteljica usmili in ga poboža po glavi. Seveda je potem zelo zadovoljen, toda ko je tega konec, se Tačko spet loti glodanja, saj mu je božanje po dolgem in mirnem vikendu všeč in ga je v soboto in nedeljo močno pogrešal. Ponavadi se umiri šele, ko dobi še zajtrk – se pravi solato, korenček ali košček jabolka. Tako nam Tačko vsak ponedeljek vzame od 5-10 minut biologije. Mi smo seveda veseli početja našega glodalskega junaka - Tačkota, saj tako sigurno odpade spraševanje, ki je ob ponedeljkih sigurno najmanj primerno.

In pomislite, v celem šolskem letu smo imeli že 20 ponedeljkov, vsak ponedeljek pa ogloda en milimeter okna in če ste dobri matematiki,

izračunajte, koliko okna je že oglodanega.

P.S.: Toliko, da so ga morali pri pouku tehnike podložiti z novo deščico!!!

Kaja Šuštar, Monika Okorn, 6.b

Tačko - veliki zmagovalec!

HA, HA, HA !!! Smeh v šolskih klopeh

V 7. razredu

Učimo se o zgradbi človeškega telesa. Spoznali smo, da ima ena izmed kosti na glavi, imenovana zatilnica, zatilnično odprtino, zadnji del črevesja pa zadnjično odprtino. Učenec na glavi okostnjaka kaže kosti in zelo prepričljivo reče: **“Zadaj je zatilnica z zadnjično odprtino!”**

V 6. razredu

Pri biologiji smo se učili o toplokrvnih in hladnokrvnih živalih.

Učiteljica vpraša učenca: **“Kakšno kri imajo ptiči in sesalci?”**

Učenec razmišlja, nato pa reče: **“Toplovodno!”**

V razredu se zasliši glasen smeh.

Komarjev samček pije rastlinske sokove, samička pa kri toplokrvnih živali.

Učenec pred tablo mora povedati, kako se prehranjuje komar. Ker predolgo razmišlja in odgovora nikakor ni in ni, mu učiteljica reče: **“No, ali pije fructalov sok?”**

Tudi to vprašanje

učencu ni pomagalo, da bi se spomnil pravilnega odgovora.

Učili smo se o tekočih in stoječih celinskih vodah. Učiteljica vpraša učenca: **“Kakšna voda je mlaka?”** Učenec pa odločno: **“Umazana!”**

V 5. razredu:

Učenci so izvedeli, da iz cvetov nastanejo plodovi s semeni, ki rastlinam omogočijo razmnoževanje. Učenec dobi vprašanje: **“Zakaj imajo rastline cvetove?”** Odgovor kot izstreljen iz topa: **“Da so lepe!”**

Iz zapiskov učiteljice biologije

HRČEK PRI POUKU

NA KAJ POMISLIM, KO SLIŠIM “mesojeda rastlina”?

Na gromozansko rastlino z velikim gobcem in ostrimi zobmi.

Urška Osterman

Na 6m visoko rožo, ki mi je glavo.

Rok Murko

Na rastline, ki imajo rade meso. Tudi jaz bi jo imela. Saj ti poleti lahko lovijo nadležne muhe, pajke, mrčes nasploh.

Katja Kastelic

Najprej pomislim na risanke, ki sem jih včasih gledal. Jedle so mesne izdelke in ljudi, zato me je bilo vedno strah.

Grega Prša

Na rastlino, ki lovi žuželke tako, da jih privablja z vonjem ali pisanim cvetjem.

Matic Čahuk

Ob besedi mesojeda me je kar malo strah, ker je slišati grozno. Drugače pa vem, da jedo samo mrčes.

Petra Nastran

Na veliko rožo z zobmi, ki je meso in mogoče tudi ljudi.

Žiga Vegnuti

Na rastlino, ki s svojim vonjem privablja žuželke v svoje smrtonosne čeljusti.

Grega Šoič

Odgovarjali učenci 7.b

Pri pouku gospodinjstva:

Sedaj pa spet malo nasvetov o naši prehrani. Seveda se o tem neprestano učimo pri gospodinjstvu, kjer občasno kaj tudi skuhamo. Ampak vedno nekaj takega, kar je okusno pa tudi zdravo. Prav bi bilo, da tudi doma v naše jedilnike vnesemo bolj polna in zdrava živila. Le-ta vsebujejo več vitaminov, mineralov in snovi, ki pripomorejo k boljšemu počutju. To so predvsem neoluščen riž, polnozrnata moka, črne moka, polnozrnate testenine in kruhi in še in še...

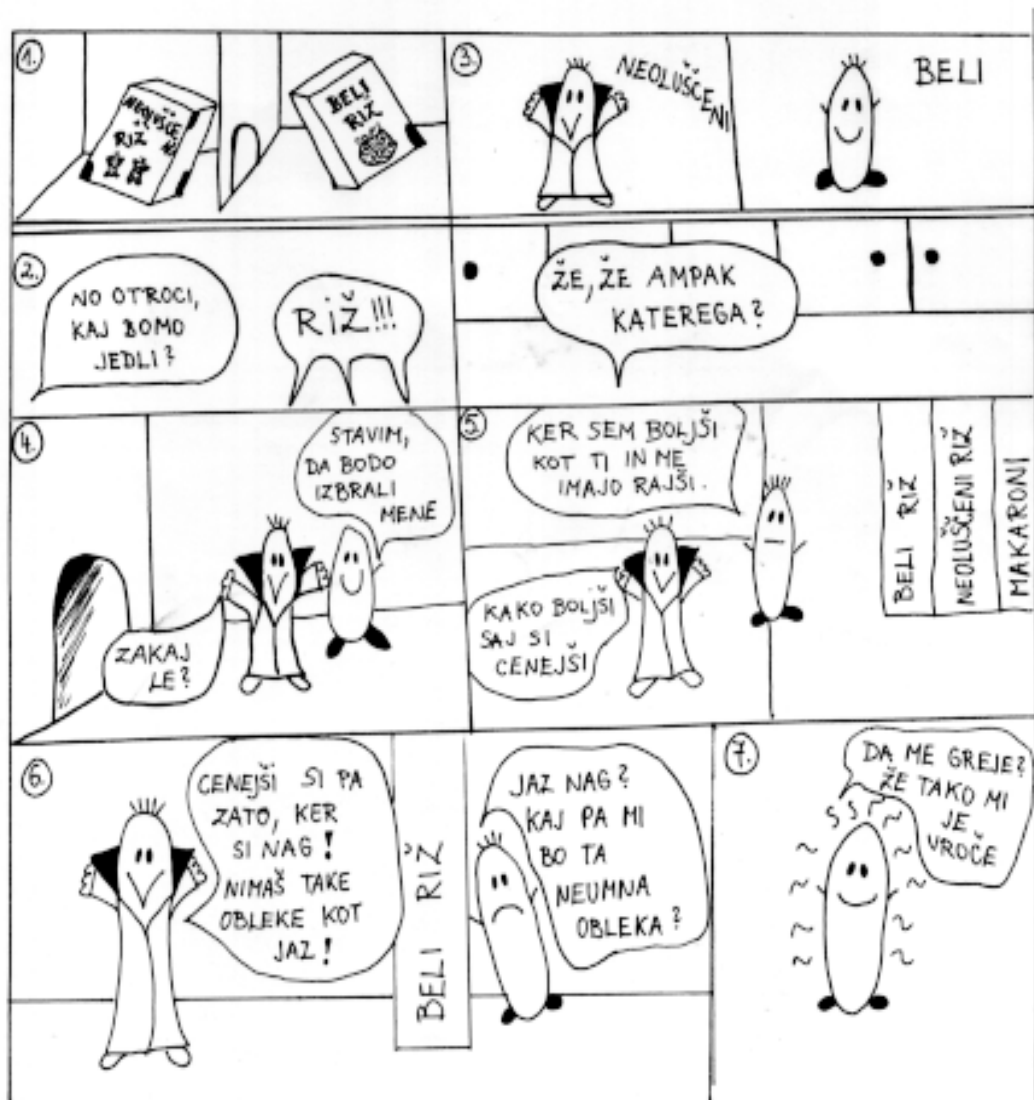
Natanko si pogledjte strip, ki so ga narisale učenke ob učenju o zdravi prehrani.

HRČEK PRI POUKU

KDO BO

KOGA ?

HRČEK PRI POUKU

Anja Horčič
Ksenija Slavc
Meta Kase B.Č.

Pri slovenščini:

Kot vsako leto vam tudi tokrat predstavljamo nekaj lepih spisov, ki jih naši učenci pišejo pri pouku slovenskega jezika. Prva dva spisa govorita o najljubših živalih, učenka 1. razreda bi rada imela psa in tudi tokrat se nismo mogli izogniti spisu, ki govori o naši naslovni temi – mesojedih rastlinah seveda le v domišljajskem svetu.

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Pred sedmimi leti sem v časopisu videl oglas: oddajamo pse maltežane.

Naslednji dan smo šli v Ljubljano ponj. Ko smo prispeli, je bila okoli nas množica psov. Izbrali smo najmlajšega. Ime mu je bilo Nik. Šli smo domov. Takoj, ko smo prišli, sem ga peljal na sprehod. Na poti sem srečal prijatelje. Šli smo k meni domov in se igrali z njim.

Moj pes je bele barve. Je manjše rasti in je zelo gibčen. Ima zeleno rjave oči prekrите z dlako. Dlako ima dolgo kakih deset centimetrov. Vsakič ko pridem iz šole, steče k meni in mi skoči v naročje. Potem ga peljem na sprehod. Je zelo prijazen in ljubezniv. Zelo nerad se češe in kopa. Kadar ga z mami skopava, je zelo suh. Zdi se mi, da je kakor mokra podlasica

Nekega dne, ko sva šla na sprehod, mi je ušel in stekel za

HRČEK PRI POUKU

nekim psom. Tekel sem za njim, vendar zaman. Hitrejši je bil od mene. Takoj sem šel domov, saj vedno, kadar uide, pride nazaj. Tokrat ga ni bilo. Naslednji dan sva ga šla z mami poiskat. Ko sva prišla do gozda, sva zaslišala njegovo jokanje. Šla sva v gozd in ga zagledala sredi grmovja. Odpeljala sva ga domov.

Od takrat naprej nikoli več ne uide.

Žiga Dovjak, 5.b

zobozdravniku. Pregledal ji je zobe in ugotovil, da ne bo večjih težav, tudi ko bo starejša. Dvakrat na leto pa jo peljemo k veterinarju. Taja se ga zelo boji. Temu se ne čudim, saj pravi pregovor: Kakršen lastnik, takšen pes. Tudi sama se bojim zdravnikov.

Tajo hranimo dvakrat na dan. Ne mara pasjih briketov, ampak samo konzerve in hrano, ki jo skuha mami. Enkrat tedensko jo krtačimo. Kjer se osel valja, dlako pusti.

Taja največkrat spi na moji postelji. Mama tega ne dovoli, pa mi je vseeno ne uspe prelisičiti, ker Taja pušča dlako na moji postelji.

Sedaj je Taja stara sedem let. Ni več tako živa, kot je bila včasih. Vsi jo imamo radi in smo istega mnenja: škoda, ker psi nimajo večnega življenja.

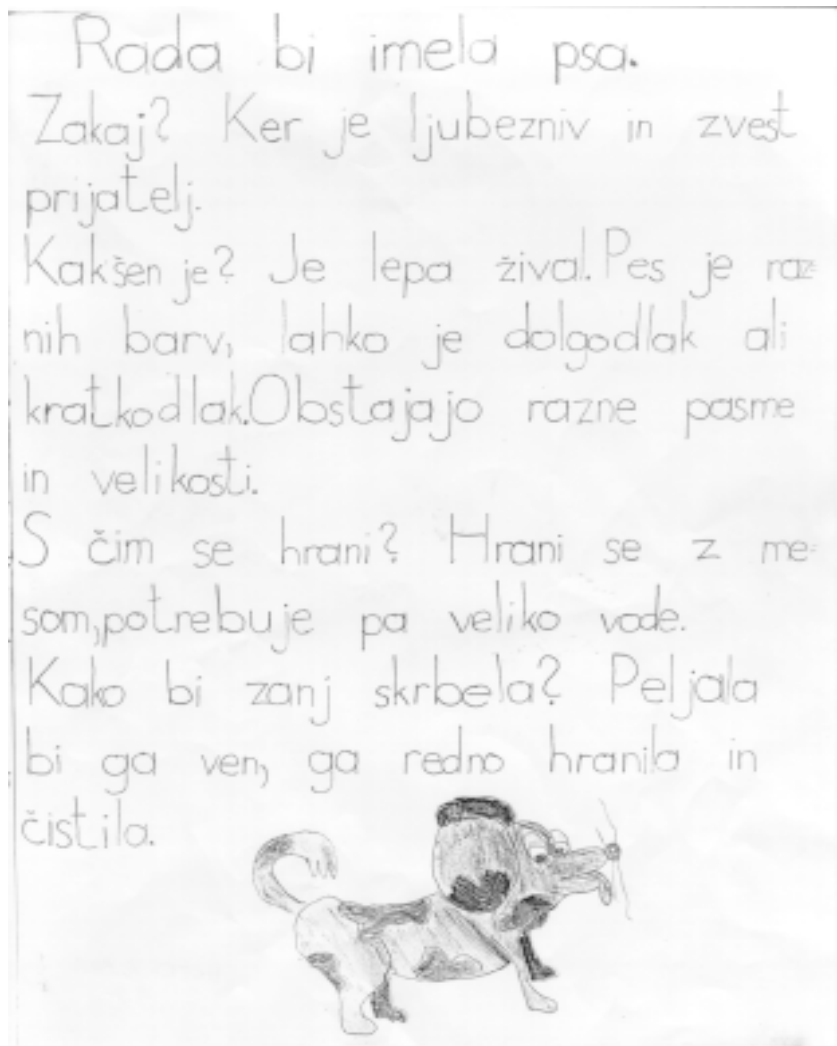
Lucija Krišelj, 5.b

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Ko sem bila stara štiri leta, je ati domov prinesel psa, prvzaprav psičko. Bil je zapuščen. Ker se je vsem smilil, smo ga obdržali. Zelo dolgo se je navajal na naš dom. Takrat smo živeli še v Drulovki. Navadila se je na večni hrup in vzljubila našega soseda. On jo je klical kar Vreča bolh ali Hči desetih očetov. Taja (tako je njeno pravo ime) pa je vsak dan zvesto hodila k njemu na kakšen priboljšek.

Čez nekaj let smo se preselili v Kranj. Taja se je mesta hitro navadila. Ker v Kranju ne more prostovoljno tekati naokoli, kot je to počela prej, se sedaj veliko več ukvarjamo z njo. Jaz jo peljem najpogosteje zjutraj in po treningu, mami pa zvečer. Naši sosede so jo poimenovali Čistokrvni vaški potepuh.

Pri petih letih je prvič šla k

Klara Hofer, 1.b

HRČEK PRI POUKU

KDO BO NASLEDNJI?

Sedela sem za mizo in v rokah zdolgočaseno vrtela svinčnik. Morala bi dokončati nalogo, a so mi misli kar naprej uhajale drugam. Pogled mi je ušel na okensko polico. Tam sem zagledala nekaj čudnega. Majhno, kake dva decimetra veliko škatlico. Nejeverno sem zmajala z glavo. Prepričana sem bila, da tiste stvari pred minuto še ni bilo tam. Le od kod je prišla? Skomignila sem z rameni in previdno segla po škatlici. V njej je bilo nekaj zelenega. "Izgleda kot maketa," sem presenečeno pomislila. Kar naenkrat se je v sobi shladilo. Od mraza sem začela drgetati. Imela sem občutek, kot da ta hlad veje iz škatlice. Z roko sem počasi segla vanjo. Bila je veliko globlja, kot je izgledala na zunaj. Zdelo se mi je, da roke ne čutim več. Poskušala sem jo izvleči,

a ni in ni šlo. Kot bi me nevidna sila vlekla vse bolj v škatličino notranjost. Zaprla sem oči. "Sanjam, prav gotovo sanjam," sem se prepričevala, "kaj takega vendar ni mogoče!"

Imela sem občutek, kot da padam. Padam skozi neskončno dolgo brezno. Premetavalo me je sem in tja. Z rokami sem si zavarovala obraz pred nenadnimi, sunkovitimi in hladnimi sunki vetra.

V trenutku je bilo vsega konec.

Previdno sem se postavila pokonci in odprla oči. Takoj ko sem pogledala naokoli, mi je bilo jasno, da nisem v svoji sobi. Kraj, kjer sem bila, se je namreč od nje razlikoval kot le kaj. Res nikoli nisem preveč rada pospravljala sobe, a ta kraj je bil prava... džungla! Dobesedno! Kamorkoli mi je segel pogled, so bile na videz neprehodne planjave vseh vrst dreves. Pravzaprav je izgledalo, kot bi nekdo skupaj postavil

najbolj nore primerke rastlin. Nedaleč stran sem zagledala velik primerke rastline, ki je izgledala kot gromozanski vrč, nad mano pa se je dvigovala kot sekvoja velika roža z ogromnimi rumenimi cvetovi. Vse se mi je zdelo čudno znano, kot da bi vse to že nekje videla, le da je to tu vsaj stokrat večje... in pošastnejše. Začutila sem, da se mi majica od potu lepi na hrbet. Tu je bilo grozljivo vroče, v primerjavi z ledeno mrzlim hladom, ki je, ko sem odprla

škatlico, zavladal v sobi.

"Maketa... je ona kriva za vse to?" sem zgroženo pomislila. "Le zakaj sem jo odprla? In... le kako je prišla v sobo? Mi jo je kdo podtaknil? Ampak zakaj? Zakaj..." utrujeno sem se naslonila na deblo najbližje rastline in prestrašeno odskočila. Se mi je samo zdelo ali je velika roža vzdrtela? Začudeno sem zmajala z glavo. Nad sabo sem zaslišala glasen švist in v zadnjem trenutku

odskočila. Velika ovijalka je zagrabila v prazno. Pogledala sem kvišku in glasno zakričala. Nad mano se je sklanjala gromozanska roža in velike rumene cvetove grozeče odpirala. Ovijalke je lakomno stegovala proti meni. Opotekla sem se nazaj in se spotaknila čez veliko štrlečo korenino. Nekaj časa sem negibno ležala na tleh. Nenadoma sem začutila, da se mi nekaj hladnega plazi po hrbtu in mi počasi polzi okoli

vratu. S krikom na ustnicah sem planila pokonci in se osvobodila. Nekaj časa sem negibno stala in se ozirala okoli, nato pa sem se sunkovito obrnila in stekla še globlje v goščavo. Ko sem tekla, je okoli mene vse oživel. Najrazličnejše rastline so stegovalle svoje gromozanske liste proti meni in lačno mlaskale s čeljustmi. V nogi sem začutila pekočo bolečino. Velika rastlina me je s svojimi zobmi zgrabila za nogo. Naslednja me je zagrabila

HRČEK PRI POUKU

za roko in z vso silo sta me začeli vleči vsaka v svojo smer. Občutek sem imela, da me bosta razpolovili. "Tako je torej umrl Matija Gubec," sem pomislila, "le da so njega razčetrili..." Naslednji trenutek sem se zavedla svojih misli.

"NE!!!" sem zakričala, "saj jaz še *nočem* umreti!"

Z močjo, ki sem jo še premogla, sem klofnila požrešni rastlini.

"FUJ!" sem zavpila, kot bi ogovarjala psa. Začuda sta me rastlini ubogali in sramežljivo skrili nevarne vitice. Drhte sem se pobrala in stekla dalje. Na veliki jasi sem zadihana obstala in se obupano zazrla v rdeče-zeleno nebo nad sabo.

"To je mora! Hočem ven, *HOČEM VEN!!*" moji kriki so odmevali neskončno dolgo. Dolgo in zapuščeno. Okoli sebe sem zopet začutila hlad, ki je počasi objemal moje telo. Zamížala sem. Zopet sem začutila, kot da padam skozi brezno brez dna.

Ko sem odprla oči, sem ležala v svoji sobi. Lase sem imela razmršene, kot da bi pravkar doživela orkan. V rokah sem stiskala kup pepela.

"To je torej ostalo od makete," sem pomislila in strmela v razprto dlan. Mimo je počasi pribrenčala mesarska muha. Pepel je nenadoma vzdrhtel in iz njega se je mukoma izvila zelena stvar in muho s čudnimi, mlaskajočimi zvoki posrkala vase. Nato se je dvignila, kot prerojena od nove moči, in grozljive čeljusti počasi obrnila proti meni...

Cirila Zorenč, 7.b

HRČEK PIFLARČEK

Tudi letos poleti je bil naš hrček Piflarček zelo priden. Ceeelo poletje se je pripravljaj na šolo. Še posebej pa se je potrudil za bralno značko. Prebral in preglodal je veliko knjig, med njimi tudi knjige o Harryju Potterju. Prav zato smo se odločili, da z njim pokramljamo o čarovniškem svetu, ki je opisan v teh knjigah.

"Hrček, bi mi povedal, kaj ti je bilo v knjigi vseč in kaj ti ni bilo?"

"Meni je bilo v knjigi skoraj vse vseč, še najbolj pa se mi je dopadel svet živalstva. Toliko nenavadnih živali sem spoznal. Bil pa sem zelo žalosten, ker v knjigi ni nobenih hrčkov. Samo tiste nagravžne podgane, z dolgimi repi in rumenimi zobmi. In sove so jedle miši, ki so moje sestrice. Tudi tega nisem bil preveč vesel." **"Katera žival pa bi ti najraje bil?"**

"Hmmm... Jaz bi bil najraje kentaver₁. Bil bi zelo moder in mi ne bi bilo treba toliko brati. Tega bi bil zares zelo vesel. In še vsi bi me imeli radi (torej me ne bi nihče pojedel za malico)!"

"Hrček, pa ti veš, da si pisateljica vseh teh živali ni sama izmislila?"

"Ne, tega nisem vedel."

"Ja, nekatere od teh živali so poznali že v antiki₂."

"Katere pa?"

"To so na primer feniksi. V mitologiji je feniks simbol večnega življenja. Iz pepela

umrlega ptiča se vedno rodi nov."

"Kaj pa ritotrobni zaribanci₃? So ti tudi že obstajali v antiki?"

"Ne, hrček. Nekaj živali si je avtorica tudi sama izmislila. To so na primer še morakvarji₄ in krut₅. Res pa je, da je pisateljica antične živali zelo prefinjeno vtakala v svoje delo. Zelo dobro pozna ta bitja, saj je njihove lastnosti s pridom uporabila."

"Uf, koliko stvari se moram še naučiti. Bi mi raje povedala, kakšen bo naslov naslednjih knjig?"

"Ja, to pa res z veseljem povem. Peti knjigi bo naslov Harry Potter in red feniksov. Šesta, Harry Potter in plamen zelene bakle, ji bo kmalu sledila. Sedma in tudi zadnja knjiga v seriji o Harryju Potterju pa bo Harry Potter in Topherjev grad."

"Sedaj pa se moram posloviti, ker grem brat Pil. V njem sta moja prijatelja hrček in morski prašiček. Se vidimo naslednje leto. Adijo!"

Razlage neznanih besed:

1. **Kentaver** je konj s človeško glavo, zelo moder in redkobeseden (v grški mitologiji)
2. **Antika** je obdobje v katerem so živeli stari Grki in Rimljani.
3. **Ritotrobni zaribanci** so križanci med mantikorami in ognjenimi rakovicami.
4. **Morakvarji** so bitja, ki ti s poljubom izsesajo dušo.
5. **Krut** je ogromen črn pes. Če se pojavi pred tabo, umreš v roku enega dneva.

Ksenija Slavec, 8.č

HRČEK PRI POUKU

Podgana Škraba:

Ron, Harijev prijatelj in sošolec na šoli za čarovnike pri Bradavičarki, je izhajal iz preproste, ne preveč premožne družine z veliko otroki. Za prenašanje pošte je dobil podgano in ne sovo ali mačko kot drugi otroci. Imenoval jo je Škraba. Dobil jo je od starejših bratov. Podgana Škraba je bila stara, počasna in shirana živalca, brez enega prsta na tački in ki ji je počasi začela že odpadati dlaka. Ron se je ves čas jezil nanjo, da ni za nobeno rabo, če pa je dolgo ni bilo, se je zanjo zbal. Izkazalo se je, da se v Škrabi skriva star prijatelj učitelja Remusa Wolfa, ki je učil obrambo pred mračnimi silami. Ime mu je bilo Maruis Mally. S tem dogodkom je bila razkrita Škrabina skrivnost. Ron, ki je tako ostal brez živalice, pa je dobil mladega skovika.

Andrej Štemberger
Zupan, 6.a

Sova Hedwig:

V knjigi piše: "... Harry je prinesel veliko kletko, v kateri je bila prekrasna bela sova, ki je glavo skrila pod perut in zaspala." Njena naloga je bila prenašanje pošte v čarovniškem svetu.

Taka sova, ki nastopa v zgoraj

omenjeni knjigi, je resnična. Je med največjimi predstavniki svoje vrste. Zraste namreč šestdeset centimetrov.

Maruša Galič, 6.a

Pri angleščini:

Pasme psov:

Yorkshire terrier

COUNTRY ORGIN: Great Britain

TIME ORGIN: 19 th century

PRIMARY USE: hunt in the rat

ACTUAL USE: associate

LIFE TIME: about 14 years

WEIGHT: 2,5 – 3,1 KG

HEIGHT: 22,5 – 23,5 cm

COLOR: brown, grey, black

It has got long hairs. Its nose is black. It can live in a flat. Hot climate suits it. It is a good guard. This dog is full with energy, it is a sharpdog. Most of these dogs live in Great Britain. They

are very lazy and spoilt dogs. It needs a lot of much play.

English foxhound

COUNTRY ORIGIN: Great Britain

TIME ORIGIN: 15 th century

PRIMARY USE: Hunt foxes

ACTUAL USE: Hunt foxes

WEIGHT: 25 – 34 kg

HEIGHT: 58 – 69 cm

COLOR: black, brown, white

It has good voice, a sensitive nose, and a strong figure. It is very lovely and is a good guard. It has big eyes. Its tail is long. It can not live in a flat. It needs a lot of motion. Cold climate suits it.

Aleksander Gavrič, 6.c

English foxhound

Yorkshire terrier

HRČEK PRI POUKU

PROVERBS/ PREGOVORI

Živali se pogosto pojavljajo v pregovorih - slovenskih in angleških. Nekateri pregovori so v obeh jezikih enaki, nekateri podobni, nekateri pa imajo skupen le pomen. Ko mačke ni doma, plešejo tako angleške kot slovenske miši, ena lastovka v Slovenijo ne prinese pomladi, v Anglijo pa poletja. In medtem ko mi menimo, da ne gre hvaliti dneva pred nočjo, Angleži ne štejejo piščancev, preden se ne izvalijo...

Here are some English and Slovene proverbs. Can you match the pairs?

Check your answers below. (on page...)

1. A bird in a hand is worth two in the bush. /
A fish in a dish is worth two in the stream.
2. One swallow makes no summer.
3. When the cat is away the mice play.
4. Talking about the wolf and the wolf is at the door.
5. Fine feathers make fine birds.
6. One crow will not pick out the other crow's sight.
7. Birds of feather flock together.
8. It is the early bird that catches the worm.
9. Don't count your chickens before they are hatched.
10. Never look a gift horse in the mouth.

H kateremu pregovoru spada slika?

- A. Mi o volku, volk iz gozda.
- B. Rana ura, zlata ura.
- C. Bolje vrabec v roki kot golob na strehi.
- D. Podarjenemu konju ne glej v zobe.
- E. Obleka naredi človeka.
- F. Ena lastovka še ne prinese pomladi.
- G. Ne hvali dneva pred nočjo.
- H. Vrana vrani ne izkljuje oči.
- I. Gliha vkup štriha. / Volk se z volkom družī.
- J. Ko mačke ni doma, miši plešejo.

Rešitve: 1C, 2F, 3J, 4A, 5E, 6H, 7I, 8B, 9G, 10D.

Tea Piškur, Vanja Bitenc, 8.c

Kako je v hrčkovi šoli

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

Intervju z g. Jožetom in ga. Branko Karel

Od znancev smo izvedeli, da se izdelke iz čebeljih proizvodov lahko dobi tudi pri čebelarjih. To sta tudi Jože in Branka Karel. S starši sem jih obiskala, za darilo smo kupili nekaj iz njune prodaje. Odločili smo se za med s suhim sadjem in orehi.

Ko smo se v šoli pogovarjali, kaj bi napisali v Hrčkov list, sem dobila idejo, da bi naredila intervju s tema čebelarjema. S sošolko Moniko sva se v petek pred zimskimi počitnicami odpravili tja. Kar nekaj časa sva bili na obisku, slišali sva veliko novih reči, kaj pa si preberite v intervjuju, ki sva ga naredili.

Koliko časa se že ukvarjate s čebelarstvom?

S čebelarstvom se ukvarjava že 40 let.

Koliko panjev imate?

Imava 250 panjev.

Ga. Branka, kdo vas je navdušil za čebelarjenje?

Za to me je navdušil možev oče.

Koliko medu naredita na leto?

Narediva ga odvisno od letine.

Kaj vse pridelujete iz medu?

Iz medu pridelujeva matični mleček, propolis, čebelji vosek, darilca iz medu, medeno žganje, med v satju, različne kombinacije v medu (sadje, orehi).

Ali je ukvarjanje s čebelami

težko delo?

Da, ukvarjanje s čebelarstvom je težko delo, tako kakor kmetijstvo.

Kakšna oprema je potrebna za čebelarja?

Za čebelarja je potrebna bela halja, kapa s tančico in kadilnica za odganjanje čebel.

Kdo se poleg vas še ukvarja s čebelami?

S čebelami se ukvarjava oba, ko pa je čas točenja, pa pomagajo tudi otroci in sosedje.

Ste se kot otrok bali čebel?

Ne, to je tudi vzrok, da se ukvarjava s čebelarstvom.

Kako bi v enem stavku opisali svoje čebele?

Naša čebela je čista slovenska kranjica, je mirna in pridna.

Kakšna orodja potrebujete za opravljanje dela s čebelami?

Za delo je potreben tovornjak ali kontejner za prevoz čebel, točila, pa še cel kup drugih čebelarskih pripomočkov.

Ali morda veste koliko časa živi čebela?

Poleti 6 tednov, ker dela; pozimi pa pol leta, ker počiva.

Ste čebelarstvo podedovali?

Materialno ne, drugače pa.

Kaj vi mislite o pregovoru "priden kot čebela"?

S tem se popolnoma strinjava, saj je čebela res pridna, dela noč in dan – ko vidi delo, dela

Ali izdelke prodajate?

Da, izdelke prodajava.

Ali imata svojo lastno trgovino?

Da – doma.

Ali imate veliko strank?

Da, še kar veliko, drugače pa

si moraš trg za prodajo poiskati sam.

Ali so čebele edine živali pri hiši?

Da, čebele so edine živali pri hiši.

Kako pa bi skrbeli za druge, če bi jih imeli?

Za njih bi skrbela zelo lepo, saj če imaš rad eno žival, imaš rad vse živali.

Za konec pa bi Vas še prosile za nasvet, kako postati dober čebelar?

Da postaneš dober čebelar, moraš dati vse od sebe, vložiti v delo ljubezen in se delu posvetiti s celim srcem.

Hvala za pogovor!

Prijazna čebelarja sta nama ob koncu našega pogovora podarila zajčka in ptičjo hišico iz čebeljega voska, to sta dva izmed številnih izdelkov, ki jih onadva izdelujeta.

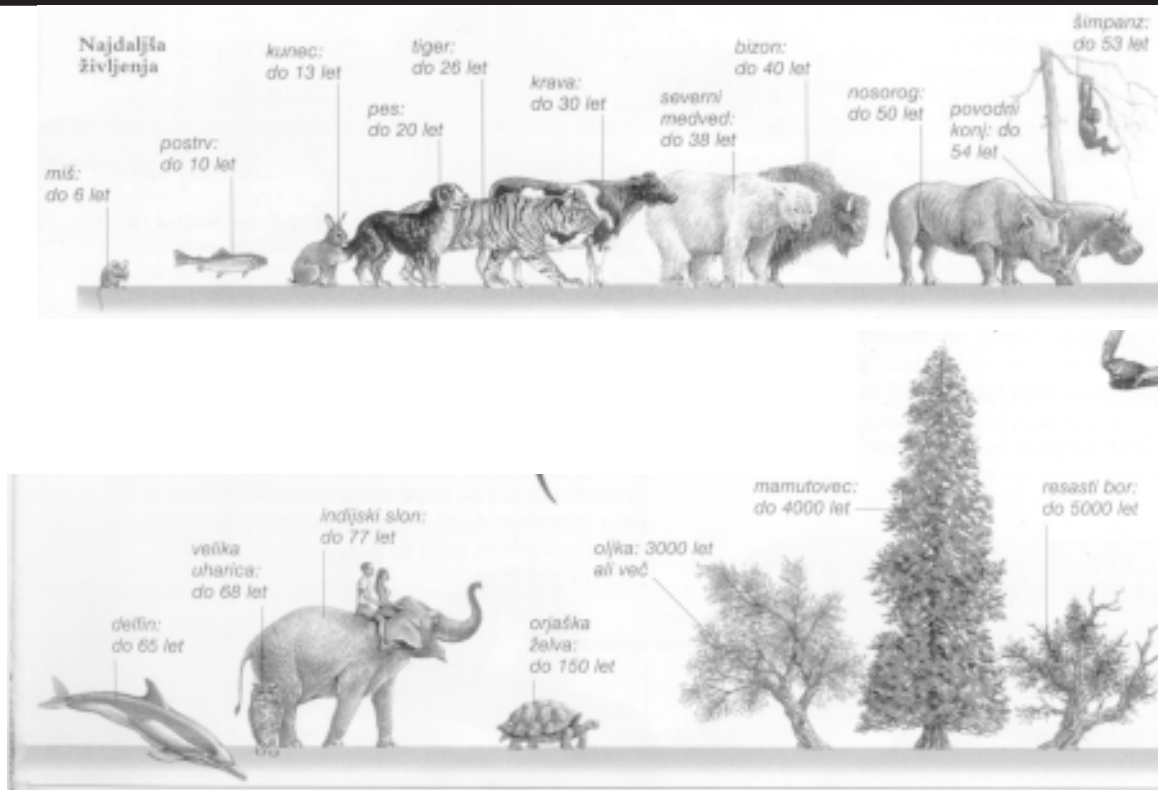
Monika Okorn & Kaja Šuštar, 6.b

ALI VESTE?

O dvorjenju pri živalih

Običajno poskušajo samci pridobiti samico z dobrim vtisom. Olepšajo si zunanost in ji dvorijo. Najbolj nenavadno si dvorijo ptiči. Samci pojejo, plešejo, se pretepajo in razkazujejo svoja pisana peresa, da bi pritegnili samice. V primerjavi z njimi so samice pogosto videti dolgočasne, toda njihovo enolično perje jim pomaga, da se bolje skrijejo v gnezdu.

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

Življenske dobe nekaterih bitij

Pogosto vonj omogoča živalim, da najdejo partnerja na daljavo. Nekateri metulji pavlinčki so zelo spretni pri daljinskem iskanju. Samice puščajo za sabo vonj, samci pa jih s svojimi tipalkami lahko odkrijejo celo v razdalji več kot 2 km.

O skrbi za zarod

Živali, ki imajo na tisoče mladičev, navadno ne skrbijo zanje. Živali z malo potomci pa jim pogosto pomagajo v nevarnih prvih dneh življenja. Varujejo jih in hranijo ter jih učijo spretnosti, potrebne za preživetje. Nekateri živali spravlja mladiče v svoje telo. Vrečarji jih npr. nosijo v vrečah na trebuhu, ribe ustonoše pa jih skrivajo v ustih.

O staranju

Razen enoceličarjev se bitja naposled postarajo in umrejo. Žuželke **enodnevnice** kot odrasle preživijo le kak dan, medtem ko **želve velikanke** živijo več kot 100 let. Nekateri rastline pa živijo neprimerno dlje kot npr. želva velikanka. Najstarejše drevo na svetu, **resasti bor**, je staro kakih 4900 let.

O lovu

Hitri tekač: Gepard se zanaša na svojo izredno hitrost, s katero lahko ujame antilopo. Je najhitrejša žival na kopnem, doseže lahko tudi 100 km na uro. Ko se približuje plenu, ga udari po zadnjih nogah, ga podre in zgrabi za vrat. Hitri tek geparda tako izčrpa, da mora

odnehati, če plena ne ujame v 20 sekundah.

Zaseda: Nekateri živali ležijo mirno in negibno, dokler se jim plen ne približa. Tedaj z nenadnim, natanko usmerjenim gibom zgrabijo žrtev. Tako lovijo tudi žabe. Kadar je muha blizu, jo žaba potrpežljivo opazuje, dokler ne pride v njen doseg. Tedaj v trenutku skoči proti njej in jo ujame na lepljivi konec jezika. **Skupni lov:** Delo v skupini omogoča plenilcem, da laže ujamejo plen. Pri skupnem lovu levi podijo čredo zeber po savani in jih poganjajo v zasedo. Nekateri samice se ločijo od krdela in se bližajo plenu. Odplazijo se skozi travo in neopazno obkolijo plen. Ko se začne napad, ostanejo nekateri živali negibni in skočijo iz

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

skrivališča šele tedaj, ko plen pribeži mimo njih.

Zbrali učenci
biološkega krožka

Kaj je samorog?

Samorog je legendarno domišljisko bitje. Na videz je podoben konju, vendar je vedno snežno bele barve in ima sredi čela dolg, bel rog. Včasih je upodobljen tudi z levjim repom, kozjo brado in nogami antilope. Samorogi so zelo plašni in vidijo jih le redki.

So inteligentni, hitri in gibčni ter predstavljajo dobro. Umor samoroga pomeni prekletstvo v življenju morilca. Čeprav so samorogi plašna bitja, bi raje umrli, kot pa da bi bili ujeti in postali sužnji ljudem. Njihova kri je srebrna in lahko vsakogar ohranja pri življenju.

Edin način, kako ujeti samoroga, je, da mlado devico odpeljejo globoko v gozd med drevesa. Ker samoroge neustavljivo privlačijo lepe mladenke, bo ta zagotovo prišel. Ko pride in položi glavo v naročje dekletu, mu mora ta okoli vratu nadeti zlato ogrlico. Med dekletovim petjem je samorog tako zamaknjen, da ne sliši in ne vidi ničesar.

Samorog je še danes uporabljen lik v mitoloških in drugih pravljičah, knjigah in filmih. Čeprav so si ga izmislili že pred mnogimi leti, nam še vedno buri domišljijo.

Jernej Strniša, 6.a

E K S K L U Z I V N I INTERVJU

Vsi imamo hišne ljubljence. Takšne in drugačne. Večinoma so to mucki, kužki, hrčki, morski prašički, papige, ribice, zajčki... Tudi jaz imam mucka, Puš mu je ime. Ampak poleg tega živalskega prijatelja imam tudi rastlinske prijatelje, in sicer kaktuse. Ker pa z mano nihče ni hotel narediti intervjuja o njih, sem se odločila, da ga naredim sama s seboj.

Kdo pravzaprav si?

Ime mi je Tamara Vidic in stara sem 15 let. Hodim na OŠ Franceta Prešerna v 8. razred.

S čim se ukvarjaš?

Poleg šole se ukvarjam še z gojenjem in zbiranjem kaktusov.

Koliko časa se že ukvarjaš s kaktusi?

S kaktusi se ukvarjam približno dve leti.

Kako si dobila svoj prvi kaktus?

Prvi kaktus sem dobila spomladi, ko sem dobila svojo sobo. Mami je na vsak način zahtevala, da imam v sobi rože. Najprej sem se upirala,

potem pa sem v vrtnariji zavila v hodnik s kaktusi in si tam izbrala tri.

Kateri pa so bili ti prvi kaktusi?

Škofova kapa, cepljeni kaktus, ki je zgoraj rumen, spodaj pa zelen in haworthia. Najprej je ta trojica krasila pisalno mizo.

Koliko kaktusov

imaš?

Imam 30 kaktusov, od tega 23 različnih vrst. Moja zbirka je tolikšna zaradi tega, ker veliko kaktusov dobim v dar.

Nazadnje sem od tete dobila listnati kaktus, ki pa je imel tudi veliko malih, novih kaktusov v zemlji.

Kje jih imaš?

K sreči imam veliko pisalno mizo, čeprav imam za pisanje sedaj zelo malo prostora. Ta je obrnjena proti zahodu in to kaktusom zelo ustreza. Poleti jih preselim ven, na balkon.

Kako pa jih presajaš?

Presajam jih v posebno zemljo za kaktuse, ki jo kupim v vrtnariji. Iz plastičnih lončkov jih posadim v glinene. Potem pa jih močno zalijem. Čeprav so kaktusi rastline, za katere mnogi trdijo, da ne potrebujejo veliko vode in zemlje, pa to ne drži povsem. Poleti jih zalivam vsak teden, pa tudi veliko zemlje potrebujejo, ker drugače ne morejo rasti. Pozimi jih zalivam na 14 dni.

Kateri je tvoj najljubši kaktus v zbirki?

Vsi so mi všeč. Mogoče mi je sedaj najljubši božični kaktus,

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

ker je prvi, ki je do sedaj cvetel. Je zelene barve, členaste rasti in se poveša navzdol. Cveti v času božiča in velike noči. Sedaj čakam, da ponovno vzcveti. Dobila pa sem ga v Kopru.

Kako pa se maček razume s kaktusi?

Nekaj časa je bil navdušen nad visečimi kaktusi, ker niso pikali. Sedaj pa skoči na mizo in jezno grize trne, ker ga pri spanju na mizi ovirajo in pikajo.

Ali nameravaš kupiti še kakšen kaktus?

Že dolgo časa si želim kupiti opuncijo in taščin stol. Še posebej taščin stol, ker ima tako močne in rumene trne. Ravno v petek sem ga videla v vrtnariji, pa je bil zelo drag in si ga nisem mogla privoščiti.

Najlepša hvala za odgovore! Prosim!

Intervju s Tamaro Vidic naredila Tamara Vidic, 8.b

BIOLOGIJA NA CD-jih

Program krt:

Že lansko leto smo vam predstavili CD iz zbirke programa KRT, in sicer program, ki govori o kraljestvih živih bitij (cepljivk, gliv, rastlin in živali).

Letos vam bom predstavil naslednji CD iz te zbirke. To je CD, ki govori o življenju v vodi in na kopnem in o človeškem telesu. Program je razdeljen na dva dela - prvi del

govori o življenju v vodi in na kopnem (učna snov šestega razreda), drugi del pa o človeškem telesu (učna snov sedmega razreda).

Ko zaženemo program, nas pozdravi prijazen krtek in gumbi, s katerimi brskamo po CD-ju. Program je zelo enostaven za uporabo in zelo poučen, saj se po programu premikamo s puščicami, na koncu f tudi preizkusimo v preizkusu znanja. Če se želimo med učenjem odpočiti, z miško kliknemo kratek predah, ki nam zavrti prijetno glasbo. Na vsakem koraku nas spremljajo slike in dodatne informacije.

Če želimo program namestiti v meniju start, kliknemo zaženi in vtipkamo: x:\KRT6win\Setup.exe; če želimo namestiti program o življenju v vodi in na kopnem x:\KRT7win\Setup.exe; če želimo namestiti program o človeškem telesu (namesto x vstavite oznako vaše CD-ROM enote), nato samo sledimo navodilom.

CD priporočam vsem učencem šestih in sedmih razredov, saj je zelo zanimiv, poučen in preprost za uporabo. Na ta način lahko hitro ponovite biologijo in se naučite še kaj več. CD si lahko izposodite v učilnici biologije!

Matic Potočnik, 8.a

Računalniški vic!

“Prisegel bi, da je bil še pred nekaj minutami v temle sendviču sir!”

Enciklopedija narave:

Za darilo sem že lani dobila čudovit CD-rom z naslovom “Enciklopedija narave”. Čeprav si ga pogosto prikličem na zaslon, še nisem uspela videti vsega. Na tej majhni plošči je spravljenih 50 video posnetkov, 73 animacij, 850 barvnih fotografij in slik, 3 ure zvočnih posnetkov in več kot 200 000 besed. Predstavljene so številne rastline in živali in njihova bivališča. Posebno poglavje je namenjeno ekologiji. Imamo tudi možnost kopiranja in tiskanja. Zelo poučni so kvizi, kjer se veliko naučiš. Najdete kviz na temo zemlje, zraka, vode....

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

Oglejte si nekaj različnih vprašanj iz kviza (pravilni odgovori so z debelim tiskom)

Koliko bizonov se je nekoč paslo po severnoameriških prerijah? (kviz zemlja)

- a) 1 milijon
- b) 10 milijonov
- c) 50 milijonov**

Kateri plin oddajajo rastline med fotosintezo? (kviz zrak)

- a) kisik**
- b) oglj. dioksid
- c) metan

Koliko nog imajo žuželke? (kviz zrak)

- a) štiri
- b) šest**
- c) osem

Kaj je glavna hrana koral? (kviz voda)

- a) ribe
- b) plankton**
- c) raki

Če vam je moj sestavek všeč, čimpreje poskušajte dobiti ta CD-rom in lahko se boste dodatno izobraževali in ob kvizu preverjali svoje znanje.

Tadeja Tomšič, 6.b

P R E D S T A V I T E V KNJIGE:

Spoznavanje narave

Opis knjige: Knjiga Spoznavanje narave ima 96 strani. Pomaga nam razumeti, kako je ustvarjen, kaj se na njem dogaja in kako se spreminja planet, na katerem živimo. Razporejena je v šest tematskih poglavij: zemlja, podnebje, kako deluje narava, velika naravna okolja, oceani,

narava v nevarnosti.

Ima veliko ilustracij, ki so razumljive in se jih zlahka naučimo in zapomnimo. V njej najdemo tudi zemljevide naravnih okolij, risbe rastlin in živali. Posebej zanimivi pa so zemljini rekordi, zanimivosti in posebnosti zemlje in njenih prebivalcev.

Knjigo je napisal **Giovanni Carrada**.

Zemljini rekordi:

Znanstveniki so do danes opisali 9.000 vrst dvoživk in plazilcev, 10.000 rib, 9000 ptic in 4.000 sesalcev, poleg 1.200.000 nevretenčarjev.

Obrok odraslega sinjega kita sestoji iz približno tone rakcev, medtem ko mladič spi je kakih 430 litrov materinega mleka.

Kolono afriških lovskih mravelj sestavljajo milijoni delavk, ki napredujejo na širini kakih 100 m, ugonobljajo žuželke, na katere naletijo, in celo večje živali, kakršne so žabe in kače.

Gepard je najhitrejši kopenski lovec, lahko dela skoke, pri katerih doseže 110 km/h.

Sokol selec je najhitrejši zračni lovec, v strmoglavem letu utegne preseči 300 km/h.

Okrog 250 vrst rib se brani z električnimi sunki. Za človeka so smrtno nevarni sunki električne jegulje, ki živi v rekah Južne Amerike, zmožna je doseči napetost 400 voltov.

Največji sesalec v tajgi je grizli, medved, ki doseže v dolžino tudi 3 m.

Afriški slon, ki lahko tehta do 7 ton, je največja kopenska žival.

Največja žival na zemlji pa je sinji kit, ki doseže 33 m, toliko kot je visoka 11-nadstropna stolpnica in tehta 100 ton, več, kakor so tehtali največji dinozavri.

Orjaški ligenj meri 20 m v dolžino, od tega so lovke dolge kar 12 m. V živo ga še niso videli. Lovi ga kit glavač in na njegovi glavi so videli dele lovk in znamenja priseskov.

Najredkejša žival na zemlji je hiacintna ara iz amazonskega gozda. V zadnjih 2000 letih je izumrlo skoraj 2000 vrst ptic, tik pred izumrtjem je petina sladkovodnih rib.

Jan Klemenčič, 5.a

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

ŽIVLJENJE ZA ŽIVLJENJE

Večina otrok si želi imeti domačo žival. Izbira je velika. Od zlatih ribic, raznih hrčkov, papagajev, mačk in do psov. Kdo vendar ne bi imel rad majhne, puhaste kepice, ki vedno veselo pomaha z repkom? Vendar pa kepica raste in z njo tudi odgovornosti zanjo. Nekateri jih sprejmejo, drugi ne in kužke zavržejo. Na njihovo srečo pa so tu ljudje, kot je ga. Milena Močivnik, ki jih vzamejo pod svojo streho in jim skušajo dati nov dom.

Zato smo se z našo akcijo “Pomagajmo kužkom brez doma” odločili pomagati prav njej. Zbirali smo denarne prispevke in hrano. Vse to smo odpeljali k njej v Borovnico, kjer živi danes.

Takoj ko smo stopili iz našega kombija, nas je pozdravil glasen pasji lajež, v nosnice pa nam je udaril močan smrad. Šele ko so se naši nosovi nanj malo privadili, smo se začeli razgledovati naokoli. Kraj je bil videti otožen, v kombinaciji s pustostjo tistega dne pa je v nas pustil občutek zapuščenosti. Brez uspeha smo iskali hišni zvonec. Ko smo že skoraj obupali, je ga. Milena končno stopila na prag. Po začetnem presenečenju smo se z njo spustili v dolg in pretresljiv pogovor o življenju te izjemne ženske. Ko je začela pripovedovati, smo le stali tam odprtih ust in naenkrat so naše težave in tesnobe postale majhne in skoraj nepomembne.

Prisluhnite ji tudi vi.

Zgodba gospe Milene Močivnik se začne, ko je s svojimi štirimi psi in petimi mački živela v bloku, vendar se je kmalu zaradi pritožb sostanovalcev in zaradi živali samih preselila v hišo na Visokem. Tam je v začetku imela 25 psov, a njihovo število se je iz dneva v dan povečevalo, saj je dobrosrčno pod svojo streho vzela vsakega zavrženega kužka. Živela je mirno in srečno, dokler niso njene hiše in številnih psov opazili nekateri novinarji ter brez vednosti gospe Milene napisali članek o mini zavetišču na Visokem. Tako je v treh mesecih na njen prag priromalo 200 psov in 100 mačk. Toda pasji lajež in smrad nista ugajala sosedom, zato so jo najprej s pritožbami in nato tudi s silo hoteli pregnati z Visokega. Njihovo nezadovoljstvo je seglo tako daleč, da sta k njej prišla dva lovca in takoj, ko je zapustila dvorišče, začela s šibrami streljati na pse. Nekaj sta jih pobila, večino pa le hudo ranila, a so tudi ti zaradi hudih ran večinoma poginili. Ga. Milena je s preostalimi psi, ki so bili skriti v hlevu bližnjega kmeta, pobegnila v Celje. Vendar se stvari niso hotele obrniti na bolje. Tudi od tam so jo pregnali. Sedaj je v Borovnici, kjer ima hišo in prostor, kjer je

lahko postavila pesjake. Toda v hiši ni ogrevanja, okna pa so zabita le z deskami. Mraz ter podhranjenost sta strla njeno zdravje in ga. Milena je zbolela za hudo pljučnico in izgubila zavest. Zgrudila se je na betonska tla in v nezavesti prebila osemnajst ur. Njeno življenje bi se lahko tisto hladno decembrsko noč tudi končalo, vendar so se vloge obrnile in tokrat so psi njej rešili življenje. Še danes ne ve, kako so vdrli v hišo in jo popolnoma prekrili s svojimi telesi ter jo tako grel in ohranjali pri življenju. Le tako je lahko preživela.

Danes ga. Milena še vedno živi v Borovnici in se upira oblastem, ki jo še vedno hočejo pregnati in njene pse razseliti po državnih azilih, kjer bi pse po mesecu dni uspavali. Redko pomoč ji nudijo mladi krajanje Borovnice, ki ji prihajajo pomagat čistit pesjake. Nemško-avstrijska organizacija za varovanje živali pa ji je pripravljena dati denar za ureditev zavetišča. Na žalost država in občina za to nimata posluha. Čeprav skromno, a z

Mali Franček

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

veseljem, smo tudi učenci naše šole pripomogli k boljšemu jutri Milene Močivnik in njenih živali. Zato pozivamo tudi učence drugih šol, ki imajo posluš za živali, da pomagajo in s tem rešijo marsikatero pasje življenje. Za spomin smo po Francetu Prešernu poimenovali tudi malega kužka, ki zdaj ponosno nosi ime Franček. Storitite to zanj in za vse druge, ki so tu zdaj, in tudi za tiste, ki bodo še prišli.

Kaja Omerbašič, 8.č, šolska skupnost OŠ Fr. Prešerna

P.S.: Toda na naši šoli že dolgo vemo za go. Mileno. Že v šol. letu 1993/94 so tedanji krožkarji biološkega krožka večkrat obiskali zavetišče na Visokem, zbirali hrano za kužke in celo pomagali pri čiščenju v zavetišču. Vse to smo tudi napisali in predstavili s slikami v tedanji prvi številki Hrčkovega lista. Takrat so se učencem najbolj priljubili kužki Manca, Pehta, Kekec, Tobi, Ciciban... Kdo ve, kje so danes???

Tudi sedaj krožkarji pogosto govorimo o ravnanju z živalmi in še posebej o skrbi zanje, če jih imamo. Verjetno še niste pozabili, da je bil večji del lanskoletne številka Hrčkovega lista posvečen boju proti mučenju živali. Celo pasje zavetišče v Mariboru smo obiskali in vam o vsem tem podrobno poročali.

Učenci še posebej krožkarji skušamo imeti pravi odnos do živali, kar pravzaprav vsakodnevno dokazujemo tudi iz ljubeznijo do naših šolskih živalih. In prav veseli smo bili, ko sta nas novinarja PIL-a Meta Ornik in Robert Bogataj poimenovala za ŽIVALOLJUBCE in ponosni smo na to!!

Učenci biološkega krožka

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

K O N J I

Zgodovina:

Konji so bili izmed vseh domačih živali udomačeni zadnji. Nomadi so jih v stepah začeli udomačevati pred 6 tisoč leti. Od takrat dalje je konjska usoda postala neločljivo povezana z ljudmi.

Ljudje so se navduševali nad njihovo hitrostjo, močjo in vzdržljivostjo. Najhitrejši in najmočnejši so razmnoževali naprej. Danes poznamo različne pasme, ki so nastale za različne potrebe človeka. Predniki vseh pasem so bili azijski divji konji. Iz njih se je razvila najbolj žilava in vzdržljiva pasma – **arabec**. S pojavom hitrostnih tekem v

Angliji so v 17. stoletju križali arabce in domače angleške kobile in nastala je pasma **angleških polnokrvnih konj**.

To so začetniki tekmovalnih konj po svetu. V galopu dosežejo do 70km/h. Pomemben vpliv na današnje evropske pasme imajo **španski andaluzijski konji**, ki so se razvili s križanjem domačih čred z arabski. Španci so jih med svojimi osvajalnimi pohodi pripeljali v Ameriko. Nekateri so pobegnili v naravo in nastali so **mustangi**, iz katerih se je razvila pasma **quarter horse**, izredno priljubljena pri ameriških kavbojih.

Danes razlikujemo osnovne skupine konj takole:
HLADNOKRVNI – težki,

vlečni delovni konji
TOPLOKRVNI – zaradi svoje telesne zgradbe primerni za šport. Ime toplokrvni nima nobene zveze s telesno temperaturo, ampak s temperamentom živali. Sem prištevamo tudi naše **lipicance**, ki jih imamo le okrog 500, v svetu pa jih živi okrog 3000.
POLNOKRVNI – angleški, ki so najboljši za hitrostne dirke, za lovsko jahanje in preskakovanje. Sem sodijo tudi arabski in angloarabski. Konj je v resnici plašljiv in boječ, ljubi mirno in lagodno življenje, ohranil pa je potrebo po prostem gibanju.

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

O naših konjih:

V našem hlevu so vsi konji toplokrvni, z različnimi značajskimi lastnostmi – tako kot človek. Eni so leni, radovedni, razdražljivi, nagajivi, poslušni, bojeviti... Po naravi so vsi konji dobrodušni, nenavadno inteligentni in izjemno občutljivi. Odnos s konjem je mogoče graditi samo na zaupanju. Z njim moramo ravnati odločno, zaupljivo in zelo pozorno. Samo tako bo konj čutil v človeku zaščitnika.

Jaz imam najraje sedem mesecev starega žrebička Malega Princa, ki ga je povrgla naša kobilica pasme quarter horse, ki smo jo dobili iz Amerike. Njeno domače ime je Blondie, njeno uradno ime pa je zelo zakomplicirano in dolgo. Blondie je očijeva ljubljenska in čakamo samo še na to, kdaj bo spregovorila. Ravno te dni postopoma pripravljamo Malega Princa na ločitev od mamice. Počasi se bo moral navaditi na svoj prostor – boks.

Blondie in Mali princ

Največji, najlepši, najboljši, najpametnejši in sploh vse naj pa je Azil, mamičina ljubezen in po njenem edino bitje na svetu, ki jo pomiri, kadar ima slab dan. Azil je konj, ki ji brezpogojno vrača njeno ljubezen. Tudi meni je pri srcu in resnično ga imam rad, ker me včasih tudi on pocrklja in to s tem, da mi da vedeti, kako me je vesel in se nastavi, da ga božam. Azil je marsikoga že vrgel iz sedla, vendar ima mamica o tem svojo teorijo in trdi, da so vedno krivi jahači. V literaturi ta teorija ne drži.

Mamičina prva kobilica je bila Evridika, pasme furioso in zelo sta bili navezani druga na drugo. Nekaj ur dnevno sta preživljali skupaj, trenirali v maneži in jahali na terenu. Bilo je prijateljstvo. Mamica je takrat večkrat izjavila, da se ji včasih zdi, da sanja, ali pa je le en lep film. Tudi ko je bila Evridika breja, sta bili vsak dan skupaj in ko jo pred porodom ni smela več jahati, sta hodili na sprehod samo s hlevsko uzdo in brez sedla. Ko je Evridika povrgla

Evo, je bila edino mamica lahko pri njej v boksu in z Evo je lahko počela karkoli. Še vedno je bilo prijateljstvo brez vsakršnega

ljubosumja. Potem pa je imela mamica zaradi dela vedno manj časa in je Evridiko prepustila drugim, ki naj bi se ukvarjali z njo in jo jahali. Popolnoma se je spremenila. Postala je neubogljiva in samosvoja, zelo redki jahači so jo lahko jahali. Konji čutijo tako kot mi, so prizadeti, užaljeni, razočarani... Evridika mamici najbrž nikoli ni oprostila. Ko smo jo prodali in ko je odhajala iz hleva, je oči uredil zadevo tako, da mamice takrat ni bilo, ker bi bilo zanjo najbrž prehudo. Ob spominu na Evridiko mamica še vedno joče in si očita...

Človek je tisti, ki se mora konju nenehno prilagajati. Ko ugotovimo, kako čudovita je ta žival v resnici, nas popolnoma prevzame. In ko te enkrat ta ljubezen zasvoji, te zasvoji za večno.

P.S.:
Če pri nas doma trdijo, da sem jaz obseden z računalnikom, potem sta oči in mami obsedena s svojimi konji.

Juš Bizjak Lombar, 6.a

NEMŠKI OVČAR

Moj dedek v Zgornjem Bitnju ima nemško ovčarko Ajko. Stara je štri leta in je letos že drugič povrgla mladiče. Ker dedka in babico večkrat obiščem, sem bil lahko prisoten pri vzgoji mladičev. Psica Ajka je z veliko ljubeznijo skrbela zanje. Sedaj pa vam bom opisal nemškega

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

ovčarja in sicer njegove značilnosti ter skrb za mladičke, skrb za njihovo zdravje, nego in nazadnje še skrb psice za mladiče.

ZNAČILNOSTI NEMŠKEGA OVČARJA:

Podnevi ovčar zelo dobro vidi, ponoči pa je njegov vid šibak. Z izredno izostrenim vohom zasledi sledove živali in ljudi. Njegovo zobovje je prilagojeno prehranjevanju z mesom. Z velikimi podočniki lahko žrtev zgrabi in jo usmrti. Dolge močne noge omogočajo hiter in dolgotrajen tek. Sluh je dobro razvit. Uhlje lahko obrača tako, da določi smer, iz katere prihaja zvok. Zaradi gostega kožuha ostane pes suh in topel tudi v slabem vremenu. Na vsaki šapi so štirje kremplji. Čvrste blazince dajejo pri teku dober oprijem. Z repom izraža občutja, če je vesel, z njim maha.

Nemška ovčarja

HRANJENJE PSIČKA:

Prehrabne zahteve psa verjetno nikoli niso večje kot takrat, ko je majhen. Zato je bistvenega pomena, da izbereš visokokakovostno hrano z mesnimi beljakovinami. Preprost prebavni sistem psička najbolje deluje pri mesno-beljakovinski hrani. Do starosti 6 mesecev jih

hranimo trikrat na dan.

SKRB ZA ZDRAVJE:

Psička je potrebno nujno peljati k veterinarju v starosti 8 tednov na splošni pregled in cepljenje. Doma pa se mladičem daje tablete proti notranjim zajedalcem, kot so gliste in trakulja.

NEGA:

Vsem psom je potrebno negovati dlako. Z rednim negovanjem odstranimo odmrlo dlako, umazanijo in zajedalce (bolhe in klope). Kapanje mladih psičkov ni priporočljivo, zato ker ga umiva mati psica. Kasneje ga kopamo le takrat, ko je to potrebno. Preveč kopanja lahko z njegovega kožuščka spere zaščitna olja, zaradi česar postane kožuh medlejši, to pomeni brez leska in manj odporen na vodo.

Za kopanje psička nikdar ne uporabljamo šampona za ljudi!

SKRB PSICE ZA MLADIČE:

Psica po kotenju vsakega mladiča očisti. Doji jih do starosti 8 tednov. Pri šestih tednih jim dovoli jesti tudi prineseno hrano. Ta mora biti primerna za mladiče, vendar ne v isti skledi, iz katere je sama. Naša psica Ajka je sama odstranila iz požiralnika mladega psička zasirjeno mleko. Ranico je nato prekrila s slino. To je storila dvakrat.

Zelo sem vesel, da sem lahko tudi jaz pomagalsvojemu dedu pri negi in vzgoji pasjih mladičev

Luka Miklavčič, 5.a

MOČVIRSKA SKLEDNICA (želva)

VIŠINA: do 10 cm

DOLŽINA: do 35 cm

LATINSKO IME: Emys orbicularis

HRANA: Je ribe, paglavce in druge podobne manjše živali, vendar pa vzame zraven tudi nekaj rastlinske hrane.

ŽIVLJENJSKI PROSTOR: Pravo okolje za našo močvirsko sklednico so stoječe ali počasi tekoče z rastlinjem bogato zaraščene vode. V Sloveniji in povsod po svetu so močvirske sklednice že močno ogrožene. V nekaterih delih sveta so že izumrle.

OPIS: Vse sklednice imajo ovalen, precej čvrst oklep, katerega zgornji del je precej nizek (ploščat), pri močvirski sklednici pa gladek, skoraj črn in poškopljjen z drobnimi rumenimi pegami. Tudi glava in drugi vidni deli telesa imajo rumene pege na temni podlagi. Njen oklep je dolg do 35 cm, zato ne spada ravno med najmanjše vrste.

Močvirska sklednica

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

RAZMNOŽEVANJE: Samice odložijo jajca ponavadi v začetku aprila zvečer pred sončnim zahodom. Kopanje luknje in potem zakopavanje traja celo noč. Ko si želva izbere pravo in golo mesto, izcedi v tla precej seča, s katerim omehča prst, da potem lahko z mišičastim repom, ki je postal tog in trd izvrti v tla luknjo. S konico repa vrta naravnost podse, tako da zapiči rep v zemljo in kroži s telesom. Ves čas mehča tla s sečem. Ko je postala luknja globoka, kolikor je dolg rep, jo začne širiti z zadnjimi nogami. Izmenoma koplje z levo in z desno nogo ter izmetuje prst. Pri tem opravljajo noge delo enako uspešno, kot če človek koplje z rokami. Prst praska tako, da z zadnjo desno nogo koplje od desne proti levi in z levo nogo proti desni. Potem leže na rob jamice in koplje vse dotlej, dokler še lahko doseže dno. Med delom je telo skoraj negibno, glava pa je pomaknjena čisto k robu oklepa. Želva si je izkopala jamico, ki ima okrog 12 cm v premeru in se v notranjosti jajčasto razširi. Vse delo opravi v dobri uri.

Ne da bi spremenila lego, začne nesti jajca. Jajce, ki ga izleže, previdno pograbi z dlanjo desne noge in ga položi v jamico. Potem skrči to nogo in z drugo prime naslednje jajce in z njim ravna prav tako. Z nogama izmenično polaga v gnezdo jajce za jajcem. Previdnost je namreč potrebna, saj je lupina jajc še mehka in otrdi šele pozneje, ko pride v stik z zrakom. Običajno

sklednice znesejo 9 jajc, le redko manj. Znesejo jih zelo hitro, ponavadi vsako minuto eno jajce, le redko je časovni presledek daljši od dveh ali treh minut. Tako traja polaganje vse zalege komaj 15 do 30 min.

Ko želva znese vsa jajca, negibno obleži ob gnezdu in počiva pol ure in več, da si nabere novih moči, kajti najtežja naloga šele prihaja. Zasuti mora gnezdo. Med zasipavanjem jame pritegne rep k telesu, skrči eno od zadnjih nog in z drugo nogo zajame prst ter jo potrese vrh jajc. Jajca zasipava zelo natančno, zopet dela izmenoma, zdaj s to, zdaj z drugo, nogo dokler ni jamica polna. Zadnjih prgišč prsti ne meče več enako pazljivo kot prve. Gomilico zemlje potem potlači z zunanji robovi nog. Ker tudi to delo želvo utruja, potrebuje znova kake pol ure ali več počitka. Po počitku želva vstane, pomoli glavo iz oklepa ter obkroži gnezdo, kakor bi hotela preveriti kakovost svojega dotedanega dela. Nato začne z zadnjim delom trebušne črepinje tlačiti zemljo, saj jajc ne sme odkriti kak plenilec, ki bi lahko pojedel jajca. Tlači tako, da dvigne zadnji konec in ga naglo spusti nazaj na zemljo. Gibi so neverjetno hitri in dosledni, trebušni ščit ji torej služi kot bat za tlakovanje.

V približno 8 cm globokih jamicah jajca ležijo 8 do 10 tednov. Ko se mladiči izležejo, so dolgi 15 do 20 mm in takoj se odpravijo v vodo. Naslednje leto se bodo samice spet vrnile in odložile nova jajca.

Sklednico imamo tudi doma. Družbo ji delajo še 3 rdečevratke. Hranimo jo z mesom in solato. Ker jih imamo zunaj, jih čez zimo zakopljemo v škatle z zemljo in praprotjo, da prezimijo.

Gašper Okršlar, 5.a

Iz živalskega leksikona:

MORSKI KONJIČEK – riba, ki sploh ni podobna ribam:

Telo morskih konjičkov v bistvu ne kaže skoraj nobenih značilnosti rib. Ima podaljšan gobček in oprijemalni rep, v bistvu je to edina riba, ki uporablja rep v ta namen. Morski konjički so slabi plavalci in se v vodi pomikajo delno tako, da valovijo s hrbtno plavutjo, delno pa tako, da se prepuščajo morskim tokovom. Veliki so do 30 cm in so resnično videti kot majhni konjički.

Kot je posebna njihova zgradba, tako je posebno tudi njihovo razmnoževanje. Samice odložijo do 400 jajčec v valilno vrečko na samčevem trebuhu. Samček jih oplodi in jih varuje. Ko se začnejo izlegati iz jajčec mladiči, se zdi, kot da jih je rodil oče.

V avstralskih vodah žive vrste, ki imajo dolge koščene izrastke

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

z nekakšnimi kožnimi trakovi, podobnimi morski travi. Zato jim pravijo listnati morski zmaji.

Nadja Obrulek, 6.a

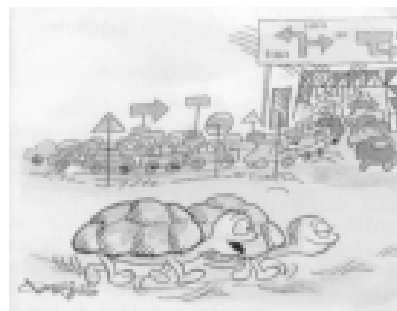

Morski konjiček

Premor za smeh!

- Psst, slišim, da se nekaj premika!

- Kaj ti nisem rekla: zdaj se pomikajo počasneje kot midva.

POLH in RJAVI MEDVED – zimska zaspanca:

Polh je dolg kakih 17 cm. Je sive barve, ima velike oči, ki ga izdajajo za nočno žival. Dobro sliši, voha in tipa. Prebiva v gozdovih, na podstrešjih, v skednjih, v starih zgradbah, v duplih, v votlinah. Čez dan spi v drevesnih duplih, zapuščenih ptičjih ali veveričjih gnezdih, ponoči pa se zbudi. Z ostrimi krempljčki se polh kaj spretno giblje in pleza po drevesih. Pa skače tudi dobro, pri tem mu je rep dobro krmilo. Hrani se s plodovi, ki jih dajejo drevesa.

Že septembra ali oktobra si skoplje tudi en meter dolg rov. Vanj se jih spravi več skupaj in tako preživijo celo zimo. Torej imajo zimsko spanje.

Samička si naredi gnezdo v kakem duplu. Po približno štirih tednih pride na svet 3 do 5 slepih in golih polhkov.

Rjavi medved ima močno čokato telo z močnimi nogami. Na vsaki šapi so ostri kremplji, ki jih uporablja za kopanje, kosanje hrane in plezanje. Hodi po podplatih, navadno precej okorno lomasti, kadar pa lovi plen, se premika lahko zelo hitro. Postavi se lahko tudi na zadnje noge. Navadno je vse, kar najde, to je rastline, sadeže, med, žuželke, ribe in mrhovino. Ker slabo vidi in sliši, navadno zazna hrano z vohom.

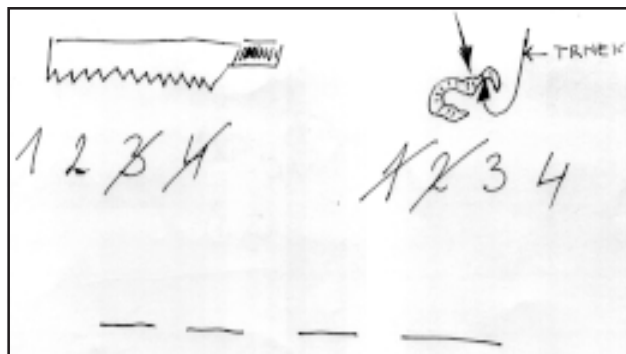
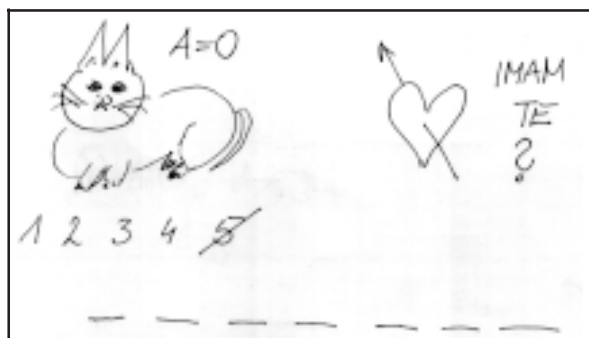
Samec in samica se družita samo med parjenjem. Samice same naslednjo pomlad v skritem brlogu povržejo enega ali dva mladiča, ki se rodita majhna, nemočna in skoraj gola. Medvedki ostanejo z materjo prvo zimo, včasih tudi drugo zimo po rojstvu. Mati jih v tem času varuje pred sovražniki in jih uči, kako morajo skrbeti zase. Samec pri vzgoji ne sodeluje.

Zimo prespi, saj tako ohrani energijo v času, ko je hrane malo. Poleti in v zgodnjih jesenskih mesecih se medvedi pripravljajo za zimsko spanje in jedo toliko, da si naberejo pravo zalogo maščobe pod kožo. Potem si v primerni votlini ali drevesnem duplu pripravi brlog.

Nadja Obrulek, Tjaša Djukić, 6.a

HRČEK VAS ZABAVA

Reši rebusa!

Sestavila Monika Okorn, 5.a

SMEŠNICE, KI SO JIH IZBRALI UČENCI!!!

Nastopajo živali:

Črni pes in pulover

Črnemu psu, ki je bil zelo hud, sta dve mački komaj ušli.

Nato se je ustavil, da bi si oddahnil.

“Tudi medve malo počijva,” je predlagala ena od mačk.

Druga je v istem hipu zagledala belega psa in zavpila: “Beživa! Črni pes si je slekel pulover!”

Umivanje nog

Stonoga reče strogo sinčku:

“Ali si si umil noge?”

“Sem.”

“Pokaži. Ne, ne, ni dobro. Če rečem, da si umij noge, ne mislim

samo prvih petdeset.”

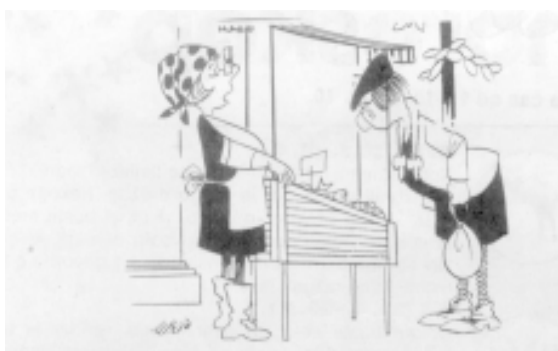
Ježek in kaktus

Mali ježek se je sprehajal po puščavi. Bilo je ponoči in zaletel se je v kaktus.

“Ali si ti, mami?”

- Artur, drugi peljejo psa na sprehod.

Ne razumem, gospa, zakaj me sprašujete, ali so moje ribe res sveže!

- Nekoč so bile rastline, ki so jim pravili drevesa: na njih so naši predniki postavljali gnezda.

Zajček in diplomska naloga

Zajček sedi pred votlino in nekaj piše.

Pride lisica in ga vpraša, kaj dela. Zajček odgovori, da piše diplomsko nalogo z naslovom “Kako je zajček pretepel lisico”. Lisica pravi: “Ha, ha!” Zajček pa: “Ne verjameš? Pridi, greva v votlino, pa boš videla!” Gresta v votlino in zajček kmalu privleče ven pretepeno lisico.

Potem pride ris in ga vpraša isto. Ko se ris smeji, ga zajček odpelje v votlino in tudi njega privleče ven pretepenega. Tudi volku se zgodi podobno. Nato pridejo vse gozdne živali

gledat, kaj se dogaja. Zajčka vprašajo, kaj je skrivnost njegove naloge. Zajček pravi: “Če delaš diplomsko nalogo, moraš imeti dobrega mentorja.” Pa gre v votlino in ven pride z medvedom!

HRČEK VAS ZABAVA

Nastopajo živali in ljudje:

Ribe in bolhe

Miha je prišel na obisk k Marku, ki je ravno krmil ribe v akvariju.

“Kaj jim pa daješ?”

“Vodne bolhe.”

“To je pa mučenje živali! Saj veš, da se ribe ne morejo praskati!”

Časopis

- Moj pes je neverjeten. Vsak dan ob šestih zjutraj mi prinese časopis.

- Moj tudi. A jaz še nikoli nisem bil naročen na časopis!

Želva

Janez je prinesel domov želvo.

“Hej”, zavpije mlajša sestra.

“Snemi ji to pokrovko, da jo bom lahko pobožala!”

Enonogi kanarček

Mož bi rad v prodajalni z živalmi kupil kanarčka.

Prodajalec mu ga pokaže.

“Ampak tale ima pa samo eno nogo,” reče kupec.

“Gospod, verjetno ga kupujete za to, da vam bo pel, ne plesal!?”

Zajček pri peku

Pride zajček k peku in ga vpraša, če ima 500 žemelj. Pek odgovori, da jih toliko nima, ampak le 100. “Potem pa nič,”

reče zajček in odide.

Drugi dan zopet pride zajček in vpraša peka za 500 žemelj. Pek spet odgovori, da jih nima

in zajček odide.

Pek se zamisli in premišljuje. Če bi jih imel dovolj, koliko bi jih že prodal!

Jutri jih spečem 600!!

Tretji dan zopet pride zajček in vpraša peka, če ima 500 žemelj.

Pek veselo odgovori: “Imam!”

Zajček pa: “Pa težko jih boste prodali!” in odide.

Zbrali učenci iz različnih virov

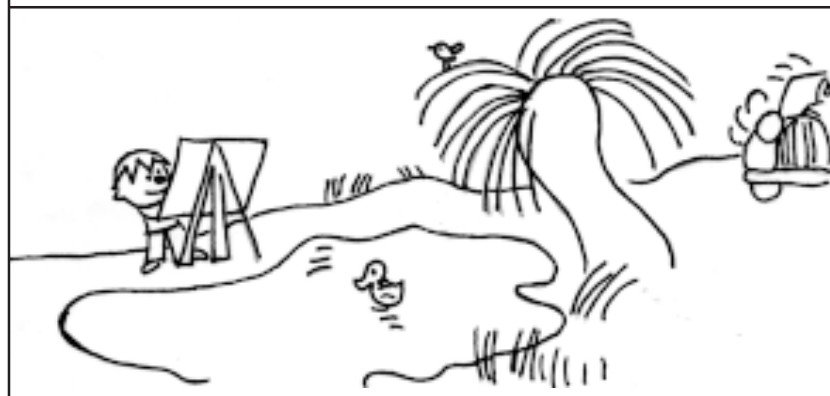

Brez besed

Brez besed!

Ugotovi pravi vrstni red sličic! (rešitev na str. 42)

Tadeja Tomšič, 6.b

HRČEK VAS ZABAVA

UGANKE:

Reši tako, da povežeš uganko s sliko, ki predstavlja pravilen odgovor !

Pravilnost tvojih rešitev lahko preveriš v REŠITVAH (str. 42)

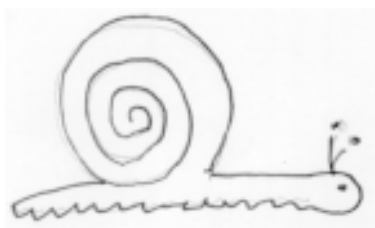
1. Živobarvni govorun,
blebetavi krivokljun;
kar ga človek nauči
brez razuma ponovi.

2. Žive očke,
urne tačke,
repek, siv kožušček;
pečenka za mačke.

3. Nosat,
zobat,
je v džungli doma,
trobentati ne zna.

4. Kdo za sušo
in za močo
nosi s sabo
svojo kočo?

5. Brkat,
kosmat,
repat,
mlekojed,
miškosned.

Izbrali učenci iz različnih virov!

Narisala Manca Pogačar, 7.b

Pa še nekaj ugank naših znanih pesnikov:

(iz knjižice Šviga švaga, čez dva praga)

Oton Župančič

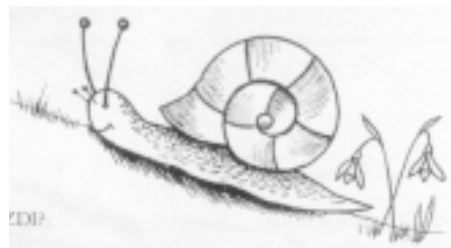
6. Fantič nima kapice,
kapica ima fantička,
prišumele sapice,
niso vzele sapice,
vzele so fantička.

7. Poznam rudarja,
gore ustvarja.

Valentin Vodnik

8. Biba leze, bivol ni,
tovor nese, osel ni,
roge ima, kozel ni;
kaj je neki, kaj se ti zdi?

HRČEK VAS ZABAVA

ŽIVALSKI KVIZ

Pasji kviz:

1. Kakšno dlako ima zlati prinašalec?
 - a) črno – belo
 - b) rjavo – črno
 - c) zlato rumeno
2. Kolikšna je običajno pasja življenjska doba?
 - a) 10 – 11 let
 - b) 11 – 15 let
 - c) 7 – 8 let
3. Kaj pomeni, da ima pes rodovnik?
 - a) da je pes krščen
 - b) da je potomec čistokrvnih staršev
 - c) da je dober lovski pes
4. Kaj pomeni, da je pes čistokrven?
 - a) da ima čisto kri
 - b) da mu ob rojstvu zamenjajo kri
 - c) da sta njegova starša oba iste pasme

Kačji kviz:

1. Kako prepoznamo, da je kača strupena?
 - a) da močno sika
 - b) da ima srčasto glavo
 - c) da se močno zvija
2. Kakšne oči ima modras?
 - a) zelene
 - b) črne
 - c) modre
3. Kaj ima gad najraje na svojem jedilniku?
 - a) glodalce in mlade ptičke
 - b) deževnike in martinčke
 - c) sadje in zelenjavo
4. Kaj dela gad pozimi?
 - a) lazi naokoli
 - b) otrpne
 - c) spi

“Samo, da zgine v hišo, pa se gremo gret na haubo!”

REŠITVE!!!

Pasji kviz:	Kačji kviz:	Brez besed:
1. c	1. b	2
2. a	2. c	1
3. b	3. a	3
4. c	4. b	

Rebusi:

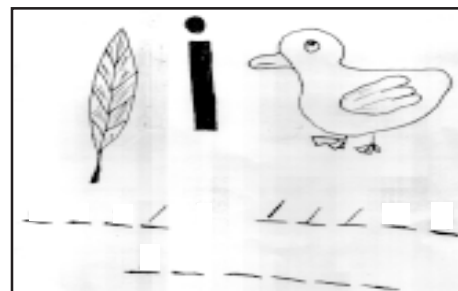
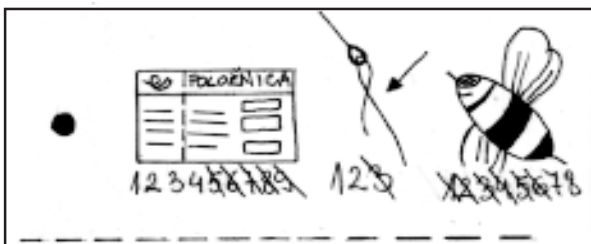
1. močerad
2. žaba
3. lisica
4. pikapolonica

Uganke:

1. papagaj
2. miš
3. slon
4. polž
5. mačka
6. želod
7. krt
8. polž

Jaša Krč, 6.b

Še dva rebusa!

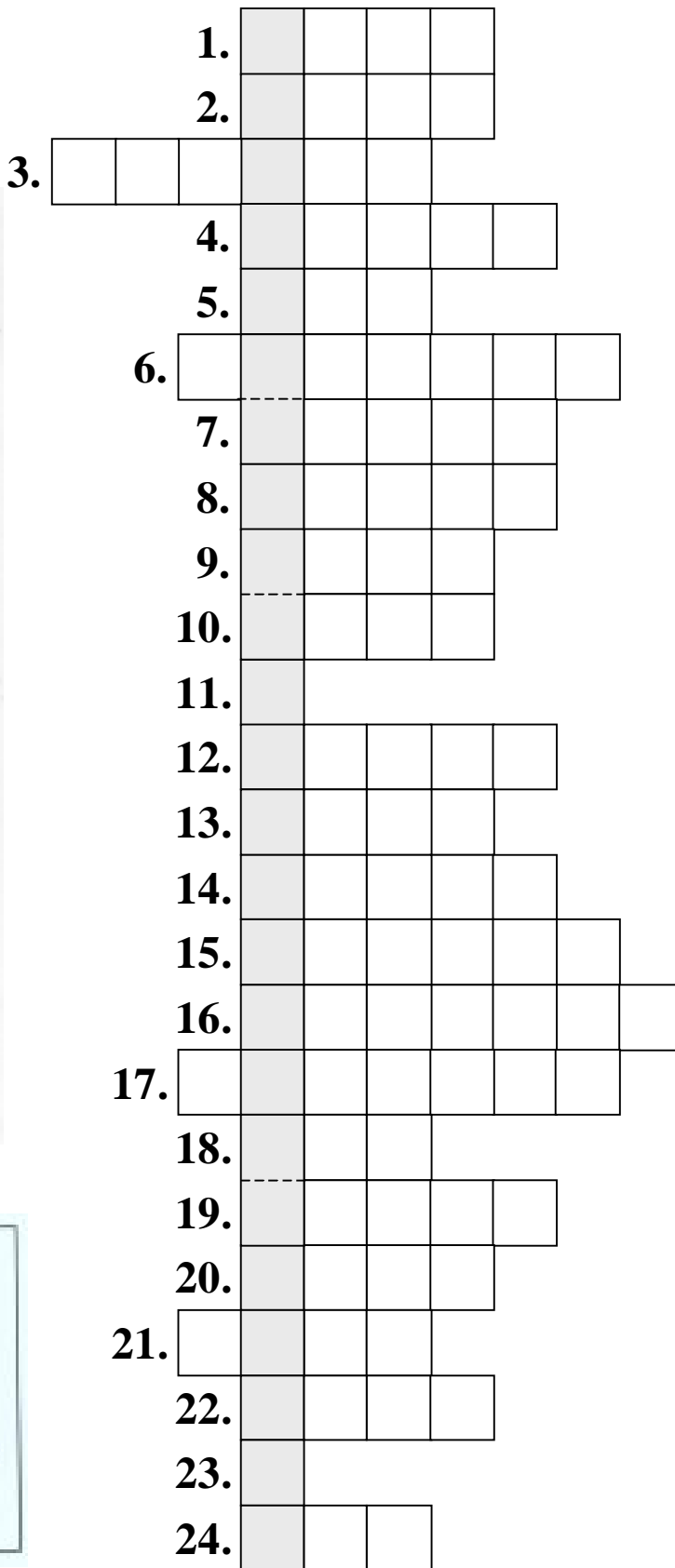

HRČEK VAS ZABAVA

NAGRADNA KRIŽANKA: Reši križanko, vpiši dobljeno geslo v kupon in ga vrzi v skrinjico v biološki učilnici. Morda boš izžreban!

Nagrada živi **HRČEK!!!**

Monika Okorn, Kaja Šuštar, 6.b

REŠITEV KRIŽANKE JE:

Ime: _____ Priimek: _____

Razred: _____

